

شماره ۱۶

نگارخانه ایران

روین پاکباز

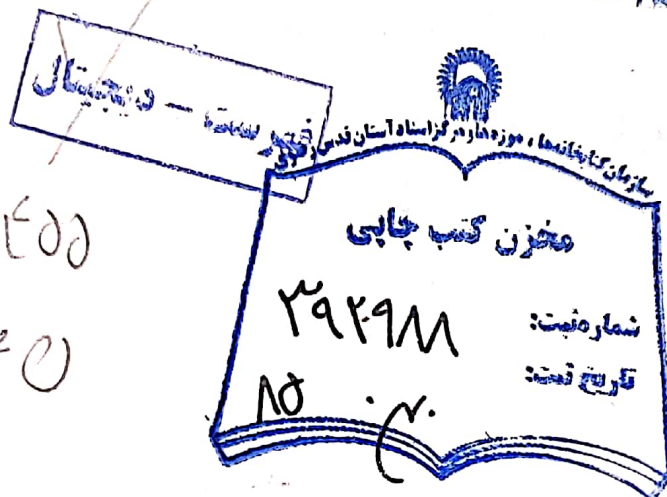
از انتشارات وزارت فرهنگ و هنر

اداره کل آفرینش هنری و ادبی

۲۵۳۵

۹۰۱
/۴۵۵
پ
۲۱۴
ن

کتابخانه، موزه و مرکز اسناد آستان قدس

پیشگفتار

اداره کل آفرینش هنری و ادبی به مناسبت آئین ملی بزرگداشت پنجاه سال شاهنشاه پهلوی بررسی و تدوین، تألیف و انتشار کتابها و دفترهای گوناگونی را در زمینه هنرهای ملی ایران، هنرهای تجسمی، ادبیات فارسی و... به عهده گرفته است. این اداره کل با برگزاری جشن تأسیس ده نگارخانه تهران، یازده کارگاه هنری وابسته، برگزاری نمایشگاههای مختلف در نگارخانه ها و مراکز چند استان، برپا داشتن شبهای شعر خوانی، چاپ و انتشار آگهی نامه ها، بروشورها و پوسترها و به یاری کلیه رسانه های گروهی، خواهد کوشید نمونه های ارزنده ای از هنر و ادبیات ایران را طی پنجاه سال گذشته عرضه نماید و بخشی از وظائف خطیری که به عهده دارد با تلاش همه جانبه و پی گیرش انجام رساند. یکی از انتشارات اداره کل آفرینش هنری و ادبی، تاریخچه و کارنامه کوششهای نگارخانه ایران است که اینک در اختیار دارید، بررسی سخنانی که درباره نمایشگاههای این نگارخانه در روزنامه و مجلات منتشر شده، بیانگر کوششهای بی دریغ این نگارخانه در اعتلای هنرهای تجسمی ایران است و انتشار این دفتر و برگزاری نمایشگاه ویژه ای در آن، که نمایشگر آثار عرضه شده، در نمایشگاههای پیشین می باشد، بی شک سرآغازی برای ادامه فعالیت های صادقانه نگارخانه ها در سالهای دیگر خواهد بود.

تاریخچه، نگارخانه ایران، بخش کوچکی است از تاریخ هنر معاصر ایران و اگر به شرح آن بپردازیم، تنها بدان منظور نیست که گوشه‌ای از هنر معاصر نمایانده شود، بلکه بیشتر به خاطر آنست که در این جریان کوچک به گونه‌ای می‌توان اثرات تحول فرهنگی جامعه را باز شناخت.

طی دوازده سالی که از عمر این نگارخانه می‌گذرد و در قالب فعالیت‌هایی که انجام داده، سیری رامی‌توان دید که از شوق محض آغاز می‌شود و بیک شناخت نسبی می‌رسد. اشتیاق و صداقتی که دیروز سلیقه‌ها و خواسته‌های پراکنده‌ای را در یک کانون متمرکز کرد، بر اثر تجربه‌ای دوازده ساله، امروز به کوششی جمعی برای رسیدن به هدف‌های روشن مبدل شده است. هدف‌هایی که نیل بدانها از حدود توانائی و امکانات این کانون تجاوز می‌کند و به همکاری تمام نیروهائی که در پیشبرد هنر این سرزمین سهیم هستند، نیاز دارد.

* * *

۱۳۴۳

در سال ۲۵۲۳ یعنی در شرایطی که هنرهای تجسمی نوین ایران در جهت اثبات موجودیت خود گام‌های سریعی را برداشته بود و در حالیکه نمایشگاه‌ها و بی‌ینال‌ها، استعداد‌های جوانی را وارد عرصه این هنر کرده بود، و در فضایی که از شور تجربه و شوق نوآوری مملو بود، چند تن نقاش و پیکر ساز و گرافیس‌ت و معمار جوان گرد هم آمدند تا بیاری مادی و معنوی یکدیگر مکانی برای نمایش آثار و مرکزی برای تبادل جستجوها و تجربیات خود به

وجود آورند. و بدینگونه بود که " تالار ایران " تاسیس شد.

خواست مشترک اینان، کار مستقلانه و تلاش پرشور برای هموارکردن راه پیشرفت و موفقیت بود که با روحیه‌های جوان وفق داشت: "... خود هنرمندان و علاقه‌مندان به هنر (باید) آستین‌ها را بالا بزنند و به هر قیمتی شده راه پیشرفت و موفقیت خود را هموارکنند، دست دوستی به هم دهند و به خاطر هدف مشترک خود شانه‌به‌شانه هم گام بردارند. برای ایجاد چنین محیطی چه کارهای دشواری در پیش است که باید به همت خود هنرمندان و هنردوستان از پیش پا برداشته شود. ... " (۱)

اولین بنیانگذاران این نگارخانه که طی دههٔ اخیر هریک نقشی را در هنر این سرزمین برعهده داشته‌اند، عبارت بودند از: منصور قندریز، مرتضی ممیز، سیروس مالک، صادق تبریزی، فرامرز پیل‌آرام، مسعود عربشاهی، محمدرضا جودت، قباد شیوا، فرشید مثقالی، روئین پاکباز، هادی هزاوه‌ای، محمد محلاتی.

اولین نمایشگاهی که از آثار این هنرمندان در محل نگارخانه تشکیل گردید، با استقبال زیادی مواجه شد. گوئی درمجامع هنری ضرورت تشکیل چنین کانونی مورد پذیرش قرار گرفته بود و لاجرم هر فرد علاقه‌مندی به طریقی تایید خود را ابراز می‌داشت. اقبال علاقه‌مندان - که حتی بالاتر از حد تصور بود - بیشتر به ماهیت کار گروهی مربوط می‌شد تا احتمالاً به کیفیت آثاری که به نمایش درآمده بود. و این، گردانندگان نگارخانه را به ادامه کار ترغیب می‌کرد.

چند نمایشگاه بعدی نیز که به همین منوال برگزار گردید، غالباً نموداری بود از فعالیت‌های هنری این هنرمندان جوان در ارائه کارها و فکرهای تازه در زمینه نقاشی، پیکرسازی و هنر گرافیک... مسایل مالی از اولین مشکلاتی بود که در برابر گردانندگان نگارخانه قرار داشت و شاید یکی از دلایلی بود که تعدادی از آنان را از ادامه همکاری منصرف کرد. در مورد انصراف تعدادی از دوستان دلایل دیگری را هم می‌توان برشمرد که کم و بیش بامسئله اختلاف سلیقه‌ها ارتباط داشت. در این اثنا افراد جدیدی که با کار گروهی موافق بودند قدم پیش

گذاشتند و همکاری صمیمانه خود را آغاز کردند.

در هر حال محصول این تغییر و تبدیلات چنین بود که رفته رفته خواست ها واضح تر می شد و اعضاء گروه در کار خود مصمم تر می گشتند و به موازات آن بینندگان نمایشگاهها نیز مشخص تر می شدند: اگر چه در کمیت بینندگان در قیاس با اولین نمایشگاهها نقصانی حاصل شده بود، ولی از نظر کیفی سطح توقعات آنان ارتقاء یافته بود. بینندگان عموماً شور و اشتیاق و تلاش هنرمندان را تایید می کردند، ولی این بدان معنا نبود که بر کار هنری آنها نیز صحنه گذارند. چشم ها و زبان بیننده از سؤال پربود. آیا امکان داشت از برابر این پرسشها بدون پاسخگوئی قانع کننده رد شد؟ بیننده از هنرمند می خواست که کار خود را توجیه کند و ابهام آنرا بشکافد. و این یک خواست منطقی بود زیرا بین تجربیات شخصی این هنرمندان در قلمرو هنرنوین تا برداشتهای قراردادی بینندگان نسبت به هنرهای تجسمی شکافی ژرف وجود داشت.

اگر در ابتدا هنرمندان بنحوی از جوابگوئی شانه خالی می کردند و یا پاسخ هائی در حد مجاب کردن آنی بیننده ارائه می دادند، اکنون این مسئله اساساً مطرح بود: برای ایجاد ارتباط درست تر بین هنرمند و بیننده نه تنها توجیه و تشریح آثار ضروریست بلکه بایستی عمیقاً خصوصیات و ضوابط هنر به ویژه هنرهای نوین مورد بررسی قرار گیرد و برای این منظور می بایستی همپای ارائه آثار، در بالا بردن سطح دانش و شعور هنری نیز فعالیت کرد. بدین ترتیب نگارش مطالبی در توجیه کیفیت هنر نمایشگاه، امری ضروری، تشخیص داده شد و نیز ترجمه و تالیف کتابهای مربوط به هنرهای تجسمی و انتشار آنها به عنوان یک فعالیت مثبت تلقی گردید.

از دومین سال فعالیت نگارخانه، کار انتشار کتب و رسالات و مجموعه هائی درباره نقاشی، پیکر سازی و معماری و گرافیک و... آغاز گردید که تا به امروز هم ادامه دارد گرچه با توجه به امکانات محدود مالی و کم تجربگی، این نشریات چه از نظر انتخاب مطالب

و چه از نظر ترجمه و نگارش دارای نقصانی بوده ولی می‌توان مدعی شد که این اقدام، حداقل، دیگران را به فعالیت در این جهت ترغیب نمود. به طوریکه اکنون کتاب‌های مربوط به هنرهای تجسمی بخشی از فهرست نشریات دستگاه‌های انتشاراتی را تشکیل می‌دهد.

در مراحل بعدی این فکر قوت گرفت که باید قسمتی از برنامه‌های سالیانه نگارخانه را به نمایشگاه‌هایی در جهت هدفهای آموزشی اختصاص داد: بدینگونه بانمایش آثار چاپی نقاشان بزرگ جهان (۲) و گرافیک‌های معاصر، جنبه‌های متنوع و مختلف نقاشی و هنرنوین گرافیک که در جامعه ما تدریجا اهمیت پیدا می‌کرد - در معرض دید عمومی و مورد بررسی قرار گرفت. در این هدف آموزشی، هنر ملی و سنت‌های هنری گذشته ایران نیز از یاد نرفت. نمایشگاه‌هایی مانند "عیدی‌سازی"، تصاویر کتب مذهبی، عکس‌هایی از صنایع دستی کهن ایران، مینیاتورهای قدیم ایران و... نمونه‌هایی بود از این نوع فعالیت. چون همکاری گروهی هنرمند جوان منجر به تاسیس نگارخانه ایران و ادامه حیات آن شده بود، از همان ابتدا، نیاز و اشتیاق کسانی که قدم‌های نخستین را در کار هنری برمی‌دارند، بخوبی درک می‌شد و فراهم کردن امکان رشد آنان همواره مورد نظر گردانندگان نگارخانه بود. این طرز تلقی، بسیاری از هنرمندان جوان‌تر را که با هدفهای این مرکز هنری آشنائی بیشتری داشتند، به همکاری مستقیم و غیرمستقیم جلب کرد. چندان از نقاشانی که امروزه در محافل هنری ما از شهرت و موفقیت برخوردارند، نخستین نمایشگاه‌های خود را در این نگارخانه برگزار کردند. وجود این همکاران جدید و چنین گرایش‌های صادقانه، طبعاً در استحکام نگارخانه و قوت و دوام کوشش‌های آن موثر واقع شد.

گرچه بامرگ منصور قن‌دریز و عدم همکاری مستقیم چندان از بنیانگذاران، سیمای اولیه نگارخانه دگرگون شده بود (۳)، لیکن با وارد شدن نیروهای جوان‌تر نه تنها تدریجا هدف‌های فرهنگی و هنری مشخص‌تر می‌شد، بلکه ارتقاء کیفیت آثار هنرمندان بنحوی جدی در برنامه کار نگارخانه قرار می‌گرفت. برخورد فکرها و سلیقه‌ها از یکسو و احساس مسئولیت

نسبت به موقعیت هنر این سرزمین از سوی دیگر، تدریجا در بطن گروه گرداننده نگارخانه،
 یک گروه هنری را نیز شکل داد. البته فکر جهت‌یابی در دید هنری به صورت ایجاد یک
 گروه با خط‌مشی واحد، از دومین سال تاسیس نگارخانه مطرح بود. چنانکه در بروشور نمایشگاهی
 که از آثار پاکباز، جودت، شیوا، مثقالی، قندریز در آبان‌ماه ۲۵۲۴ (۱۳۴۴) تشکیل گردید،
 چنین عنوان شده بود: "... هرچند ممکن است در آثار این نمایشگاه، بیننده به تضادی
 از نظر شکل‌ظاهری و حتی دید هنری، برخورد کند - و این واضح است به آن علت که این
 عده را نمی‌توان به عنوان یک گروه هنری باتزی خاص، قلمداد کرد - ولی آنچه مسلم است،
 اینان به دنبال هدف و مسیر مشترکی هستند: وسیله‌ای برای بیان واقعیات ذهنی و بطور
 کلی این تضاد لازمه کار و مبین جستجوهای صادقانه آنهاست برای رسیدن به این هدف..."
 گروه هنری تالار طی یکسال و اندی به مباحثه در مسایل هنری جهان و ایران و نیز
 بررسی سنت‌های فرهنگی و هنری گذشته پرداخت و بخصوص در مسئله بازیابی اصالت‌های
 ملی و تحلیل تأثیرات هنر غرب در هنر معاصر به کنکاش پرداخت. هدف کلی، تشخیص
 نقطه آغاز برای حرکتی سالم در جهت پی‌ریزی هنر ملی بود. این مباحثات طولانی با
 نمایشگاه‌های متعدد گروهی نیز همراه بود که بنوعی راه‌حلهای عملی را برای دستیابی به
 هدف فوق پیشنهاد می‌کرد. در بیانیه‌ای که به سال ۲۵۲۸ به مناسبت یک نمایشگاه گروهی
 و با امضای این گروه منتشر شد، آمده بود: "... شاید منطقی‌ترین سخنی که در باره
 گروه ما و نقاشی ما می‌توان گفت، این باشد که اولین کوشش برای شناخت مسایلی که هر
 هنرمند راستین ناگزیر به مواجهه با آنهاست، انجام شده است. به عبارت دیگر، هر یک
 از ما باین سطح از آگاهی رسیده‌ایم که: در این شرایط زمانی و مکانی، نقاشی فقط تخلیه
 بلااراده محتویات ذهن یا ابراز احساسات فردی به زبان رنگ و طرح و... نمی‌تواند باشد.
 چرا که اندیشه و احساس یک نقاش اگر به نقاشی به عنوان عنصری منتزع از واقعیت زندگی
 بنگرد، محتوای اصیل و مبین زمانه خویش را نمی‌تواند بی‌پروا کند..." در جای دیگر این

بیانیه نوشته شده بود. "... گروه ما، با توشه ناچیز خود در ابتدای راهی است که برای کشف یک حقیقت هنری باید طی کند و در این طی طریق، جستجو کاوش ممتد و صداقت در کار، به ما نیرو می دهد که هرچیز ناقص اندیشه مان را به دور افکنیم و هر بدعتی را به محک تجربه زنیم و هر پدیده ناآزموده ای را بیازمائیم. باین جهت، قالبی که ما در این نمایشگاه برای بیان حرفهایمان انتخاب کرده ایم، لایتغیر نیست و شاید روزی ما را در هیأت دیگری بازشناسید."

در بررسی کنونی به سهولت می توان نتیجه گرفت که آن مباحثات نظری و تجربیات عملی و آن تلاشهای پرشور و حرارت نتوانستند عملاً راه بجائی برند. نه تنها بدین دلیل که شناخت اعضاء گروه نسبت به هنر گذشته ایران و مسیر تحول هنر غرب کافی نبود، بلکه به علت آنکه اساساً این گروه در یک شکل جامد و انتزاعی و بدون نگرش منطقی به روند حرکت جامعه ایران به راه جوئی می پرداخت. نتیجتاً همه تلاشها - با تمام صداقتی که در آن موج می زد - به بن بست می رسید. اگر هدف، دست یابی به هنری بود که مناسبات راستین و پرمایه با جامعه داشته باشد و بتواند نقشی واقعی و سازنده همانند نقش هنر در ادوار پیشین این سرزمین بیابد، محصولی که از مجموع کارهای نظری و عملی به دست آمد نوع دیگری از "هنر برای هنر" بود که نه ریشه در سنت های فرهنگی داشت و نه در شکل گیری و سازندگی فرهنگ امروز نقشی می توانست ایفا کند. بی آمد این شور اگر ناامیدی نبود، یک تامل موقت بود تا مسائل از نو بررسی شود. در این مرحله تجربه ای بر تجربیات گذشته افزوده شد؛ هنرمند بودن به تنهایی کافی نیست بلکه به عنوان هنرمند در ساختن جامعه مؤثر واقع شدن اهمیت دارد. "... (۴) مسئله هنر در یک جامعه تنها در فعالیت های خلاقه هنرمندان خلاصه نمی شود به ویژه اگر این خلاقیت در چهارچوب فردگرایی محدود گردد. بلکه بایستی کارگسترده و پیگیری در جمیع جهات - از شناخت دقیق میراث گذشتگان تا درک دستاوردهای امروز - انجام گیرد تا هنر با پدیده های نوین جامعه عجین شود و از تقلید الگوهای پیش

ساخته - خواه کهنه یا نو - بپرهیزد .

"... کارهائی که تاکنون توسط این تالار و سایر (نگارخانه‌ها) و مراکز هنری انجام شده ، اکثرا دارای جنبه محدود و در حاشیه نیازهای کنونی جامعه ما قرار داشته‌است . امروزه جامعه ما وضعیت خاصی دارد . در تمام شئون آن چه در زمینه اقتصادی و اجتماعی و چه در زمینه فرهنگی به سوی تحول گام برمی دارد و در این تحول به کار جمعی نیاز هست و هنرمند نیز نه تنها با فعالیت فردی خویش بلکه در قلمرو یک کوشش جمعی می بایستی با سایر گروه‌های اجتماعی همگام باشد .

امروزه هدف‌های زیر مطرح هستند :

۱- هنرمعاصر ، علاوه بر جنبه‌های ملی باید مبین وضعیت امروزی جامعه ایران باشد .

۲- هنر گذشته با دقت بیشتر گردآوری و مورد ارزیابی و تحلیل قرار گیرد و جنبه‌های

مثبت و مفید آن به عنوان دست‌مایه هنر امروز انتخاب گردد .

۳- هنرمندان معاصر از لاک تکروی‌ها بیرون آیند و با یک کوشش جمعی و یکپارچه به فعالیت‌های خود شکل و محتوای مؤثر بدهند .

۴- هنرهای تجسمی با ابعاد وسیعی در نقاط مختلف ایران اشاعه یابند .

گردانندگان تالار ایران برای نیل به هدف‌های بالاتر اساس مرکزی به عنوان " اطاق هنرمندان تجسمی " را پیشنهاد می‌کنند که زیر نظر مقامات مسئول نیروی همه هنرمندان رشته‌های مختلف هنرهای تجسمی را متمرکز گرداند . بخشی از کاری که در این مرکز می‌تواند انجام پذیرد ، تعیین گروه‌های متخصص در رشته‌های مختلف و اقدام به گردآوری آثار و مدارک هنری گذشته از تمام نقاط ایران و سپس تدوین تاریخ هنر ایران و قیاس آن با تحولات هنری غرب و نیز بررسی هنر امروز در رابطه با سنت‌های ایرانی و هنر معاصر جهان خواهد بود ... " (۵)

این پیشنهادهای کلی را دو سال قبل مطرح کردیم و از همه کسانی که دست‌انداز کار

هنر هستند برای به اجرا درآوردن آن دعوت به عمل آوردیم طی دو ساله اخیر قدم‌هایی
در این جهت برداشتیم و اکنون نیز بیش از گذشته به لزوم همکاری‌های وسیع و مؤثر
معتقدیم .

۱- منصور قندریز ، بروشور اولین نمایشگاه نگارخانه ایران

۲- اولین ارائه منظم و با ترتیب تاریخی از آثار چاپی هنرمندان نامدار جهان در
نگارخانه ایران انجام گرفت . خوشبختانه این کار مفید با وسعت بیشتری ادامه یافته است .
۳- پس از مرگ منصور قندریز ، گردانندگان نگارخانه به احترام کوشش‌ها و ارزش‌های
کار این هنرمند ، نام او را در کنار نام اصلی نگارخانه- ایران - بکار بردند . تدریجا در
افواه ، " قندریز " مترادف با نام این نگارخانه مطرح گردید و حتی تاکنون در بسیاری از
نشریات و آفیش‌ها و نقدها و اخبار مطبوعات از این نام استفاده شده است .

۴- از پیش گفتار نشریه جشن صدمین نمایشگاه نگارخانه ایران .

۵- ایضا همان پیش گفتار

بخش دوم

گزیده نشریات نمایشگاه‌ها

نگارخانه ایران طی فعالیت دوازده ساله خود ، ۱۲۰ نمایشگاه مختلف برگزار کرده و تقریباً ۹۰ درصد این نمایشگاه‌ها با نشریه‌ای بمنظور معرفی و نقد آثار مورد نمایش و یا بررسی مسایل مربوط به آن نمایشگاه همراه بوده است .

در این بخش ، گزیده‌ای از مجموع این نشریات نقل می‌گردد . توضیح آنکه در این گزینش ، کیفیت مطلب و نیز ارائه نمونه و حفظ جانب اختصار مطرح می‌باشد .

نشریه اولین نمایشگاه "نگارخانه ایران" *

همپای رشد صنعت و ترقی علوم جدید هنر نیز دامنه جدید و وسیع‌تری پیدا کرده است و این بسیار قابل توجه است که هر روز عده بیشتری علاقه‌مند می‌شوند .

آمارها نشان می‌دهند که بر تعداد هنرمندان در همه نقاط کره زمین بیش از حد طبیعی اضافه شده است . در پاریس ، لندن ، نیویورک ، رم و نیز در تهران این نسبت باشدت هر چه بیشتری قوس صعودی خود را می‌پیماید ، پیدا کردن علت امر از حوصله این مقدمه کوتاه خارج است ، و اما امکانات ایجاد سازمانهای هنری در بیشتر کشورهای متمدن جهان مسئله‌ای حل شده است . متأسفانه در محیط ما با وجود نیاز کامل و کوشش‌های ناقصی که وجود دارد هنوز صورت تحقق به خود نگرفته در حالیکه احتیاج به ایجاد امکانات بیشتر و کافی که هنرمندان بتوانند آثار خود را به راحتی عرضه کنند همچنان باقی است - باقی است تا خود هنرمندان

و علاقه‌مندان به‌تر آستین‌ها را بالا بزنند و به هر قیمتی شده راه پیشرفت و موفقیت خود را هموار کنند - دست دوستی به هم دهند و به خاطر هدف مشترک خود شانه به شانه هم گام بردارند. برای ایجاد چنین محیطی چه کارهای دشوار زیادی در پیش است که باید به همت خود هنرمندان و هنردوستان از پیش پا برداشته شود.

نهضت پراکنده‌ای که از نقاشان جوان ایران در حال رشد و نمو است نوید دهندهٔ اجتماع متشکلی از نقاشان در آیندهٔ نزدیک است و نقاشان جوان برای از بین رفتن مشکل مالی که تنها مشکل کار است امیدواریهای فراوانی به حمایت طرفداران واقعی هنردارند. نقاشان این نمایشگاه از علاقه‌مندان نقاشی که در تنظیم نمایشگاه نقائصی احساس می‌کنند انتظار همکاری و پیشنهادهای اصلاحی دارند. تالار ایران با کمترین امکانات مالی و بیشترین کوشش خود هنرمندان شرکت کننده به وجود آمده است.

منصور قندریز - ۲۵۲۳ شاهنشاهی

* در این نمایشگاه نقاشی‌های دوازده هنرمند بنیان‌گذار نگارخانه ایران به نمایش درآمد.

گزیده‌ای از نشریه نمایشگاه «عیدی سازی» *

... نمایشگاه حاضر شاخه‌ایست فرعی از هنرزمان قاجاریه به نام "عیدی‌سازی" که به وسیله قالب‌های چوبی بر روی کاغذ چاپ زده می‌شد و با رنگ جوهری به کمک قلم مو اجزاء آن در بعضی کارهای سنگین‌تر مجزای گردید و در مکتب‌خانه‌های قدیم به رسم عیدی به بچه مکتبی‌ها هدیه می‌شد. با آمدن مدارس جدید و متروک شدن مکتب‌خانه این کار به کلی منسوخ شده و من در حقیقت اجساد دفن نشده آنها را جمع‌آوری کرده‌ام.

از نظر موضوع، آموزنده و تعمیم دهنده نظریات مذهبی و اخلاقی، تقویت‌کننده روح ملی و ایجاد علاقه و بزرگداشت فداکاریهای شهدای کربلا و مقداری طرح برای منازل و اماکن عمومی که بیشتر به بزم و رزم حماسی قبل از اسلام پرداخته‌اند.

از نظر شیوه کار، هنری است بدون وام. تولد طرح و صحنه بی تکلف و راحت. شخصیت بارز و هویت روشن. موضوعات به قدری آشناست که توالی اعمال قهرمانان از ابتداء تا انتها در ذهن بیننده به حرکت درمی‌آید. نقاش مسئولیتی در منطقی و عملی بودن اعمال قهرمانان کارش ندارد بلکه نمایشگر احساس و تصورات خویش در برداشت از موضوعات است. ملزم به قراری نیست و هیچ نوع قرار داد خاص فنی را رعایت نمی‌کند. طرح فرمها راحت و روان جریان دارند. بحث همه جانبه در مجال این فرصت تنگ نیست که در تذکر

این نوع نقاشان که بزودی تحت نام (علمدار) بهترین نقاش و قالب تراش و چاپ زن "عیدی ساز" منتشر می شود، به تفصیل خواهد آمد . . .

مهدی رضا قلی زاده

* در این نمایشگاه نمونه های چاپ شده ای از هنر گرافیک قاجاریه که به کوشش مهدی رضا قلی زاده گردآوری شده بود ، به نمایش گذارده شد .

گزیده‌ای از نشریه نمايشگاه طرح های روی جلد صفحه موسيقي

طرح روی جلد صفحه مدعی معرفي مفهوم ياکليد ياهمزاد آهنگ آن صفحه است . نقاش ، آدمی که بايد کارش را "ديد " ، چیزی را معرفي می کند که بايد شنيد .

موسيقي در ديد اول حاصل ذهن است . شنونده ناشي صدای گرمب گرمب پای اسب می شنود ، گل سرخ می بيند غم و تسليم می بيند صدای تقدير را می شنود . موسيقي شناس فرم می بيند و فضای هندسی موسيقي را زیرا که موسيقي هنر ترکیب اصوات است و اصوات طول و عرض دارند خطوط و سطح ها هستند و کار موسيقي به معماری نزدیک تر است تا اشک عاشق .

نقاش باهوش فرم معماری موسيقي را می بيند به شعر و مفهوم ذهني آن کاری ندارد . پس اين فرم را عينيت داده . و قابل رویت می سازد . موسيقي "ويوالدی " برای هر شنونده عادی هزاران تصوير و افسانه در آستين دارد ، شنونده با محتويات چمدان ذهن خود ميتواند به فضای " ويوالدی " اسباب کشي کند . آن را اشغال کند و هرچه سالها جمع کرده به در و ديوار آن بياویزد . حق " ويوالدی " را سلب کند و از او چیزی بسازد که همه چیز هست جز " ويوالدی " ، آدم ناشي که می گردد تا يک آهنگ (و اخيرا بدتر يک تابلو نقاشی) به جائي از ذهن او چنگ بيندازد يا خاطره ای در او زنده کند همين مسافر است با چمدان معلومات

ذهنی درهم ریخته . او موسیقی را نمی بیند و به آن فکر نمی کند . اوفضای موسیقی و مفهوم آن را (که فلسفه نیست) تخیل می کند .

آهنگ ساز اسیر تخیل شنونده ناشی خود می شود . اما شنونده با فهم ، فضای هندسی یا معماری موسیقی "ویوالدی" را حس می کند و می فهمد . پس می تواند به آن عینیت نیز بدهد . در موسیقی "ویوالدی" فرم و فضای معماری و سایر هنرهای رنسانس را می بیند . در این صورت عینیتی به هنر موسیقی می دهد که مایه های رنسانس دارد و دید خود نقاش یا طراح را ، طرز کار نقاشی هرچه باشد . پیکاسو طرح های یونانی را با چشم "خودش" می بیند . نقاش یا طراح یا عکاس یا ترکیب کننده پشت جلد یک صفحه آگاه یا ناآگاه (که کم اتفاق می افتد) فضای یک آهنگ موسیقی را در هنر پلاستیک هم عصر آن جستجو می کند و آن را از دید و برداشت شخصی خودش عبور می دهد و به طرحی مبدل می سازد که بالاخره کار خود اوست .

طرح "روکوکوی" روی جلد یک صفحه "روسینی" یک تابلو "هارتونگ" روی جلد صفحه ای از "هربی من" نوازنده فلوت و آهنگ ساز جاز ، انتخاب یک تابلو از "پیسارو" برای موسیقی "دبوسی" ، همین رابطه را تأیید می کند "پیسارو" از طبیعت رنگها و منشورهای کوچک رنگی را دیده است نقاش بعد از او ممکن است چند سطح رنگی ببیند ، بدین ترتیب طرحی که او برای موسیقی دبوسی بسازد همان است اما از نظر شکل کار با "پیسارو" متفاوت است . آسترکسیون هم که در نهاد آدمی زاده است ، خدا هم از آسترکسیون درامان نیست تا چه رسد به طبیعت یا مثلاً هنر "روکوکو" پس اگر "جاکسون پولوک" هم طرحی برای آهنگی از روسینی بسازد آستره است و "روکوکو" . کار نقاش روی جلد صفحه حرکتی است از ذهنیت ، به عینیت (مثل کاراکتر نقاشها) ، در این نمایشگاه باید به این موضوع توجه داشت .

جلال مقدم

نشریه نمایشگاه گروهی نقاشی در آغاز دومین سال فعالیت

نگارخانه ایران

تالار ایران ، در آغاز دومین سال فعالیت خود ، نمایشگاهی از آثار پاکباز ، جودت ، شیوا ، مثقالی و قندریز - که خود از گردانندگان آن هستند - ترتیب داده است . علاقمندان به این تالار و دوستانی که به نوعی ، در جریان فعالیتهای سال گذشته ای آن بوده اند ، تا حدودی با طرز فکر و سلیقه و برداشت تک تک اینان آشنائی دارند ، و این نمایشگاه نیز ، نمودار آخرین جستجوی هنری و تحول فکری آنهاست .

هرچند ممکن است در آثار این نمایشگاه ، بیننده به تضادی از نظر شکل ظاهری و حتی دید هنری ، برخورد کند - و این واضح است به آن علت که این عده رانمی توان به عنوان یک گروه هنری با تزی خاص ، قلمداد کرد - ولی آنچه مسلم است ، اینان به دنبال هدف و مسیر مشترکی هستند ؛ وسیله ای برای بیان واقعیات ذهنی و به طور کلی ، این تضاد ، لازمه کار و مبین جستجوهای صادقانه ای آنهاست برای رسیدن به این هدف .

در بررسی آثار این نقاشان - و اصولاً هر نقاش دیگر این دیار - با توجه به موقعیت حساس کنونی ، شاید صرفاً تکیه کردن بر جستجوهای قالب پلاستیکی ، منطقی نباشد . موفقیت صد درصد نیز مطرح نیست ، مهم آن است که این جستجو صورت بگیرد و مخصوصاً

عاری از انحراف و دور از "شارلاتانیسم" باشد. و این، البته، در حد خود کار چندان ساده‌ای نیست، چه، میدانیم که نقاشی امروز ما، در برخورد با مسایل خاصی دچار برداشتهای منحرفی شده که چندان هم سودی متوجه هنرمند نمی‌کند. لذا به نظر می‌رسد که به جستجویی راستین در مسیری صحیح - بهر شکل و وسیله‌ای که باشد - قابل توجه است. نقاشان این نمایشگاه معتقدند که با توجه به فضا، زمان و مکان، این مسیر، مسلماً دور از ذهنیات هنرمند نیست و تنها شناخت آن و تسلط بر آن، می‌تواند متضمن موفقیتی درآینده باشد.

نشریه نمایشگاه نقاشی منصور قند ریز و روئین پاکباز

نقاش پیشرو ضمن تجربه‌های عملی خود، بطور ناخودآگاه عواملی را که گاهی ذهنی و زمانی عینی هستند، از ساختمان نقاشی خود جدا می‌کند و عوامل دیگری را جانشین آنها می‌سازد. ولی تماشاچی که بر مبنای ذوق خود برای هنر، ارزشهای معین و محدودی قائل شده است و همه چیز را از دریچه همین ارزشهای ثابت و محدود می‌بیند، اغلب درجا می‌زند و قصد دارد که در ارزیابی آثار هنری از اطلاعات قبلی خود که زیاد دچار دگرگونی نشده، استفاده کند و به بدو خوب کارهای هنری قاضی شود. سرشکست تماشاچی در همین جاست. زیرا او موقعی خود را النگ‌لنگان به نقطه و مرحله‌ای از دوران خلاقیت هنری نقاش می‌رساند که نقاش آن نقطه و مرحله را ترک گفته و به سراغ تجربیات هنری دیگر رفته است. نتیجه این فاصله بین هنرمند خلاق و تماشاچی تاحدی با ذوق چیست؟ نوع تاسف و نارضائی از طرف تماشاچی، در مورد اینکه کار نقاش تحولی یافته است که برخلاف پیش‌بینی و تصور اوست. تماشاچی عصبانی است و علت عصبانیتش تنها، عدم آمادگی او برای پذیرش دگرگونیهای جدید در خلاقیت هنر است. به گمان او نقاش دارای شخصیت هنری مستقل و مشخصی نیست، سخت دمدمی و متحرک و گریزان است، امروز در نقطه‌ای است و فردا در نقطه‌ای دیگر. تماشاچی، ثبات نقاش را در تظاهرات و جلوه‌های عینی

کار او جست و جو می‌کند و توجه ندارد که ثبات خلاقه نقاش از ضرورت درونی او مایه می‌گیرد و در نفس اشتیهای او برای کشف و جستجوست و او از هر مرحله‌ای به عنوان پله‌ای برای رسیدن به کشفیات آفرینشی بعدی استفاده می‌کند.

تمام تجربیات و مراحل قبلی به منزله پله‌هایی هستند تا مرحله بعدی زائیده شود. اگر تماشاچی عصبانی و منتقد تنگ‌حوصله، به این نکته مهم از خلاقیت آثار هنری پی‌ببرد فاصله از میان برداشته خواهد شد.

بطور کلی نقاش کاشف با تعمیم ارزشهای قراردادی به تمام مراحل هنری مخالف است و همیشه بآن مبارزه می‌کند. او از کلیشه‌ی هر نوع قراردادی گریزان است و اصولاً قرارداد فقط به فهم آثار هنری ممکن است کمکی کند نه به خلق آنها.

نقاش راهگشا با هر تلاش، سدی را که بین خود و روحش حس می‌کند، می‌شکند و در این سد شکنی قیافه‌ها، اشیاء و حالات پدیدار شده، بعد ناپدید می‌گردند.

چهره‌های پدر و مادر، دوست و دشمن، همسایه، آشنا و ناشناس در برابر او ظاهر می‌شوند و از نظر او بدون تصادم و برخورد با این چهره‌ها بازگشتن به خود امکان‌پذیر نیست. باید این چهره‌ها را شناخت تا امکان خودشناسی میسر گردد.

در چنین موقعیتی، نقاش در آن سوی خود قرار می‌گیرد و "من بودن" را که ایده‌آل اوست، در "همه‌بودن" می‌بیند و درمی‌یابد که برای خودشناسی چاره‌ای جز شناختن دیگران نیست. ارتباط نقاش به اجتماع نیز از همین جاست، زیرا نقاش با مردم، قوم و قبیله و نژاد خود، پیوندهای خونی وارثی دارد. با آنها گام بر خاک نهاده است و در میان آنها می‌میرد و به همین دلیل نقاش با رفتن به سوی آنها در واقع به سوی خود رفته است. با شناختن زبان آنها، خود را شناخته است.

از این مرحله که بگذریم نقاش می‌کوشد خود را به نیروی خود حفظ کند، آنهم نه از طریق منطق و حسابهای ریاضی و عقلایی، بلکه به وسیله منطقی دیگر که بهتر است آنرا

نقاش به وسیله این منطق هنری از محسوسات ذهنی خود مایه می گیرد و به وسیله آن " نظریه بصری " خود را ارائه می دهد و حتی در این راه آنقدر پیش می رود که به منطق درخشانی برای زیستن دست می یابد . دریاچه ها یک یک گشوده می شود و او بیش از پیش زندگی را با نیرو و قدرت بیشتری می بیند و هستی خود و طبیعت را زندگی می کند . برای دست یافتن به جوهر و حقیقت زندگی و عالم ، و برای کشف بهتر "من درونی " خود ، چهره خود را در آئینه های مختلف و از گوشه ها و ابعاد مختلف می بیند . در بیکرانگی تخیل ، در واقعیت اشیاء ، در مذهب و اساطیر و آداب و سنن ، خطوط چهره خویش را مطالعه می کند و مرحله به مرحله به "خودشناسی " نزدیک می شود ، عطش خودشناسی آنچنان او را حریص و مولع می کند که او بیش از پیش دست به تلاش می زند تا دوگانگی از میان برخیزد و یادر وجودی واحد فراهم آید .

تماشاگران با ذوق ممکن است گمان کنند که نقاش راه خود را شروع کرده ، حتی منازلی را هم پیموده است . این تصور ممکن است درست یا نادرست باشد ، چرا که نقاش خود ، اغلب به این موضوع واقف نیست که چگونه موفق به پیدا کردن روش ویژه و مستقل خود شده است .

اغلب آزمایش می کند و سرگرم تجربه های پلاستیکی خویش است . در رنگ آمیزی و ترکیب و ریتم و حالت خطوط و تعادل سطوح هزاران سؤال دارد و کوشاست تا با بردباری و شکیبایی بهر یک از آنها پاسخی بیابد و بعد پاسخی عمومی برای تمام سئوالهائیکه برای او همیشه مطرح بوده اند . او با همین پاسخها به سئوالهائی که در ذهن تماشاچی هست ، نیز پاسخ می دهد ، گرچه این کار هرگز بطور مستقیم صورت نمی گیرد .

از آنجا که نقاش همیشه در حال تجربه کردن است و از کارهای پلاستیکی خود ، نتیجه - گیری می کند ، نمی تواند و نمی خواهد که توقف کند ، او همیشه در حال تحول و دگرگونی است

تا به سهولت در بیان وبه ساده‌ترین اشکال در قالب کلی اثر خویش دست یابد و چون زندگی و انسان زنده پیوسته در حال حرکت هستند ، به نقاش خرده نمی‌توان گرفت که چرا از دوستداران نقاشی خود فاصله گرفته و آنها را در پشت سر گذاشته است .

نقاش پیشرو معتقد است که هیچ کاری ، خواه علمی و خواه هنری ، بدون هدف مشخصی نمی‌تواند بود . کار خلق آثار هنری نیز هدف مشخصی دارد . سطوح و خطوط و احجام و کیفیت کمپوزیسیونها از نظر نقاش وسایلی هستند تا تاریکی‌های درون او از روشنی و آشنائی و شناخت بهره‌مند گردند و از آنجا که نیمی از فعالیت مربوط به نقاشی ، ذهنی است ، هر تابلو چارچوبی عینی است که ذهنیت نقاش در آن انعکاس یافته است و هنرمند با هر تابلو سئوالی را نیز مطرح کرده و به آن جواب می‌دهد . گرچه جوابهای او در زمان و مکان معینی به ایجاد تفاهم متقابل بین او و دوستداران نقاشی کمکی نمی‌کند ،

اگر قرار بر این باشد که نقاشی به صورت چراغی باشد ، نقاش باید به لزوم جست‌وجو در خود و در طبیعت و یافتن دیدی انسانی بر اساس منطقی هنری ، ایمان داشته باشد . تنها در این صورت نقاشی او جلوه و انعکاس وجود خود او و جلوه‌ها و انعکاسات ذهنی سایر انسانها خواهد بود .

نقاش می‌کوشد با فرم‌ها و رنگ‌ها و خطوط مفاهیم ذهنی فرار خود را ضبط کند . نقاش ، کاوشگر و کاشفی است که با سایر هنرمندان ، کاوشگران و کاشفان ، فقط در وسایل کار فرق می‌کند .

منصور قندر ریز

اردیبهشت ۲۵۲۴ شاهنشاهی

نشریه نمایشگاه نقاشی روئین پاکباز

جای شک است که بتوان تشریح کامل و همه جانبه‌ای از محصول هنری یک هنرمند کرد، به ویژه اگر او حرفه‌ای باشد. زیرا وی ضمن کار مداوم و روزانه خود، بینش عالی نسبت به وسایل بیان و فضای کار خود می‌یابد که لزوماً در حال تغییر است.

پاکباز در کار خود حرفه‌ای است - حداقل من اینطور گمان می‌کنم، هرچند آثار این نمایشگاه فاصله چندانی با کارهای نمایشگاه گذشته او (نمایشگاه دستجمعی تالار ایران مهرماه ۲۵۲۴) ندارد ولی در آنها دست‌یابی و درک بالاتری نسبت به فرم و فضای کار می‌توان دید.

نمایشگاه قبلی مبین این نکته بود که فرم می‌خواهد جلوه بهتری داشته باشد - به کمک تکنیکی نظیر حکاکی، در همان زمینه‌های قهوه‌ای و آبی تیره. و این تا حدودی مغایر کارهای جلوتر پاکباز بود که اغلب فرم در فضای خفه و تیره محو می‌شدند (نمایشگاه اردیبهشت ۲۵۲۴ با قندریز). ولی اکنون فرم‌ها با قاطعیت و سادگی تمام، جلوه یافته‌اند. به نظر من موفقیت، بیشتر در آن است که فضای رنگی همان قهوه‌ای تیره است. خودش در این مورد می‌گوید: " قاطعیت - و شاید خشونت - فرم‌ها در کارهای جدیدم، علاوه بر آن که محصول جستجویی جهت دست‌یابی به بیان موجز و ساده است،

یک مقدار نیز نتیجه استفاده از ماده‌ای است که در تابلوها بکار می‌برم . و به این ترتیب ، تکنیک رنگ آمیزی ام ، هم از سهولت و آزادی بیشتری برخوردار می‌شود و هم شخصیت خاص فرم‌ها را حفظ می‌کند . " این تغییر ، حداقل از نظر عینی ، به صورت یک موتاسیون نیست . چه در همین نمایشگاه ۲ تابلومی بینیم که حد فاصلی هستند بین آثار گذشته و جدید پاکباز (شماره ۱ و ۲) . بقیه تابلوها از نظر من به دو دسته تقسیم می‌شوند : اول آنهایی هستند که متن‌شان جدا از فرم‌های انتخاب شده ، یک نوع فضای طبیعی - و گاهی متافیزیکی - به تابلومی دهند (شماره ۵ و ۷ و ۰۰۰) به این آثار من اعتراض دارم . دوم تابلوهایی است که متن در آنها جزء لاینفک فرم‌های ترکیبی می‌باشد و در گویایی فرم‌ها شرکت می‌کند (شماره ۱۰ و ۵۵۵) بیننده این نمایشگاه ضمن سیر و سیاحت در رنگ‌ها ، بین دوحده سیاه و نارنجی نوسان می‌کند و از توتالیتته‌های مختلف قهوه‌ای می‌گذرد ، بدون آنکه در برخورد با یک کنتراست شدید ، یک " ضربه ناگهانی " را حس کند . و پاکباز از این طریق است که با هنر مغرب زمین فاصله می‌گیرد .

بطور کلی پاکباز در این تابلوها ، بی‌آنکه به هندسه ریاضی رسیده باشد ، در پرداخت فضای امروز ما - با فرم‌های هندسی - موفقیت دارد .

م - جودت

فروردین ۲۵۲۵ شاهنشاهی

نشریه نمایشگاه گروهی از آثار چند نقاش جوان *

نمایشگاه‌هایی این چنین نمودار تلاش انفرادی نقاشان جوانی است که در فضای مم‌گرفته ، امروز این سرزمین ، به هر حال ، برای یافتن کوره‌راهی جستجو می‌کنند . این جستجوها مانند هر کوشش دیگری که در زمینه نقاشی در اینجا صورت می‌گیرد - نمی‌تواند و نباید صد در صد مورد تأیید قرار گیرد . چرا که برای ما هنوز معیاری مشخص نه برای نقاشی کردن و نه برای سنجش نقاشی وجود ندارد . این جستجوها هر چند به نظر بسیاری دور از واقعیت جلوه می‌کند ولی لامحاله کوششی برای یافتن معیارهای صحیح و قابل انطباق با محیط ما و زندگی ما است .

نقاشی جوان با پرداختن به نقاشی سنتی در همان قالب و محتوی کهنه و یا با تغییر ظاهری و یحتمل در یک قالب چشم فریب - که احیاناً مقبولیت بیشتری خواهد داشت - جوابی برای مسایل زندگی کنونی خود نمی‌یابد . شکاف عمیقی زندگی امروز نقاش را از گذشته و سنتها جدا کرده است ولی در عین حال وابستگی‌هایی او را به دنیای اجدادش ربط می‌دهد . آن دنیا تا چه حد می‌تواند تکیه گاه مطمئنی برای او باشد ؟ .

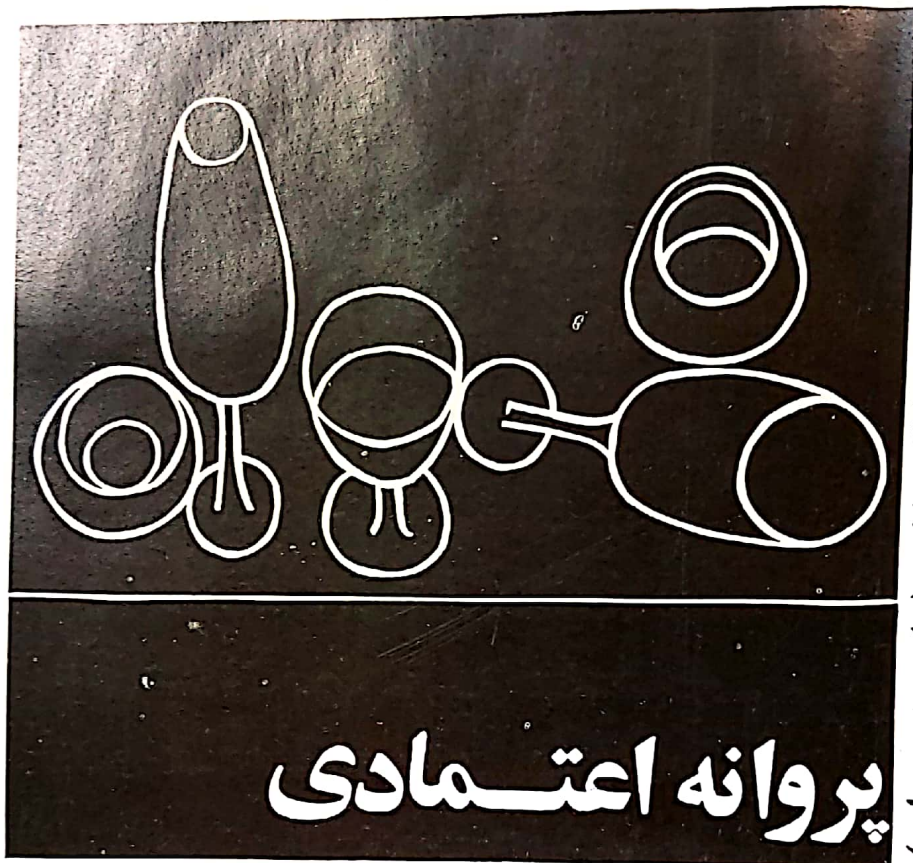
از طرف دیگر برای نقاش امروز زیبایی شناسی رومانتیک پنجاه ، شصت سال اخیر جز نمود مسخره‌ای از تقلید سنت‌های قدیم مغرب زمین نیست . و بدبختانه نقاش جوان در تخیلات

آکادمیک خود مجبور است به آن بپردازد، و نیز مسلم است که راههای بیشماری که هنر غرب با سرعت می پیماید و جنبش مدرنیسم غربی - که گاهی بی شباهت به یک هیاهو و نوعی بی-نظمی نیست - محصول عوامل گوناگونی است که در محیطی کاملاً متفاوت به وجود آمده و باین علت گره گشای معمای ما نمی تواند باشد. تلاش مذبوحانه برای بین المللی جلوه دادن مسایل هنری در جوامعی مانند جامعه ما و یا راه یافتن به مراکز هنری اروپا و امریکا نیز دردی را دوا نمی کند و حتی بسیاری از اذهان را نیز منحرف می سازد.

در این برزخ شاید یک تلاش پیگیر و صادقانه برای آگاهی یافتن به مسایل هنری و اجتماعی و احتیاج درونی به ساختن یک زندگی نو می تواند امیدبخش باشد...

روئین پاکباز
۲۵۲۶ شاهنشاهی

* در این نمایشگاه نقاشی های بهرام روحانی، علی ناظریان، ناصر درخشانی، گارنیک درها کوپیان دانشجویان سابق هنرکده هنرهای تزئینی و نیکزاد نجومی دانشجوی سابق دانشکده هنرهای زیبا بنمایش گذاشته شد.

نمایشگاه آثار نقاشی (طبیعت بيجان)

از اول اردیبهشت ۴۷ در تالار قندریز: خیابان شاهرضا روبروی دانشگاه

پوستر نمایشگاه نقاشی های پروانه اعتمادی

نشریه نمایشگاه « طبیعت بیجان » های پروانه اعتمادی

اشیاء با شکل و فرم و رنگشان ، دارای زیبایی خاصی هستند که در تجمع بایکدیگر و به وسیله اصول زیبایی شناختی صحیح - که در عین حال اصول لایتغیری نیستند - با یکدیگر روابط جالبی می توانند پدید آورند . اساس " طبیعت بی جان " بر همین رابطه معنوی اشیاء با خود و با فضای اطرافشان استوار است .

طبیعت بی جان های امپرسیونیست ها و سپس سزان از اشیائی ساخته می شدند که مادر زندگی روزمره به آسانی و بدون توجه از آنها می گذریم ولی دید دقیق این نقاشان به روابط فرم و رنگ اشیاء و ترکیب آنها دنیای کاملاً تازه و جالبی را پیش چشم ما می گشود . در این آثار اشیاء با تمام خواص بصری شان - رنگ و فرم و جنسیت ماده متشکله آنها و ... - مورد نظر بود ، ولی برای نقاشان بعدی از جمله کوبیست ها اشیاء صرفاً وسایلی بودند که بتوان به یاری آنها فکری را عرضه کرد و به این جهت تحریف شکل و ساده کردن نگاره ها معمول شد . بهر حال امروزه در نقاشی پرداختن به شیئی و روابط آن بنحویست مستقیم مساله ای کهنه ای است . در این نمایشگاه با آثار نقاشی روبرو هستیم که از او کارهای دیگری و در زمینه متفاوت دیده ایم . بعضی از این آثار همزمان با کارهای آستره او به وجود آمده و بلاشک تحت یک نظم فکری واحد ساخته شده اند ، بالنتیجه کمپوزیسیون ها شباهت هایی با هم دارند ، در صورتی

نشریه نمایشگاهی از پوسترهای خارجی *

امروز رسالت اجتماعی هنرهای تجسمی - به ویژه نقاشی و مجسمه سازی - از صورت تاثیرگذاری مستقیم و آنی خارج شده است. به عبارت دیگر، این هنرها برانگیزاننده (و احيانا تخديرکننده) و يا نقاد اجتماعی نیستند. در عوض وظیفه وسیعتر و احتمالاً موثرتری را به عهده گرفته اند که در ساخت فرهنگ یک جامعه و در مقیاس وسیعتر، در تحول تمدن بشری نقش فعال دارد. پس با این طرز فکر، نقاش و یا معمار را "متعهد" می دانیم ولی نه با تعریفی که از "تعهد" برای مثلاً نویسنده قائلیم. اگر نقش عناصر بعدی (رنگ-فرم، حجم، نور، مصالح و مواد...) و فضای زیستی را در زندگی بشر فراموش نکنیم، متوجه می شویم که این عناصر هرگاه در خلاقیتی انسانی بکار گرفته شوند، چگونه می توانند جوابگوی خواست های طبیعی بشر و رهبری کننده او در جهت نیازهای متعالی باشند.

امروزه، نقاش تنها به تاثیرات آنی ای که آثارش بر بیننده و یا بینندگان احتمالی می - گذارد، نمی اندیشد، و کار خود را با نمایش یک موضوع خاص، خاتمه یافته تلقی نمی کند. برای او امکانات و لیاقت های زیستی بشر مطرح است. و گاهی حتی پیش بینی می کند و پیشنهاد می دهد. وظیفه ای او سواي نشان دادن واقعیات عینی اجتماعی است. البته منکر نمی شویم که در جهان کنونی و با اختلاف سطح هایی که در فرهنگها وجود دارد، انجام این وظیفه در جوامع

مختلف ، اشکال متفاوت به خود می گیرند .

امروزه ، نقاش حتی خود را در قالب "تابلوسازی" محدود نمی کند . اوازه همه امکاناتی که زندگی و تکنولوژی این عصر ، در اختیارش گذارده ، سود می جوید تا بتواند فکر خود را هرچه بیشتر "همگانی" سازد و در رابطه نزدیک تر با توده مردم قرار دهد .

هنرگرافیک یکی از رشته های نقاشی است که مخصوصا در این قرن ، آنان را از انحصار موزه ها و نمایشگاه ها و کلکسیونرها و هنردوستان آنچنانی ، رهائی بخشیده است . و غالب هنرمندان امروز ، به نوعی به آن پرداخته اند .

شک نیست که هنرگرافیک در جوامع غرب به تبلیغات و به خصوص تبلیغات تجاری ، وابستگی شدیدی پیدا کرده است . و این شاید دامی برای آن باشد و اگر اعتراضی هست ، بر کیفیت این تبلیغات است نه بر عرضی هنری آن . هنرمندی که به هنر تبلیغات می پردازد ، هرچند نیروی خلاقه خویش را در جهت معرفی یک کالا و یا یک موسسه خاص به کار می گیرد ولی همراه آن - و شاید بالاتر از آن - مایه ای از فکر و جهان بینی خویش را نشان می دهد . و در این جنبه است که ما بر کار او ارزش گذاری می کنیم .

در نمایشگاه حاضر ، ما با چند آفیش از "ژرژماتیو" نقاش "فاشیست" روبرو می شویم . ظاهرا کار او معرفی یک شرکت هواپیمایی و هم چنین کشورهایی که این شرکت در آنها خطوط هوایی دارد می باشد ، ولی برداشت او از این "موضوع" کاملا تحت الشعاع فلسفه نقاشی و جهان بینی او قرار گرفته است .

و یا در آفیشی که "فولون" گرافیکست و کاریکاتوریست فرانسوی برای نمایشگاه آثار نقاشان اروپائی ساخته و شوالیه ای را سوار بر اسب رنگین و با پا های متعدد نشان می دهد ، پیش از آن که فقط یک آگهی برای معرفی یک نمایشگاه باشد ، نمودار فکر طنز آمیز او نسبت به نهضت مدرنیسم هنری در اروپاست .

روئین پاکباز

۲۵۲۷ شاهنشاهی

* بخشی از این نمایشگاه به پوسترهایی اختصاص یافت که "ژرژماتیو" نقاش فاشیست فرانسوی برای شرکت آرفرانس ساخته بود .

نشریه نمایشگاه آثار گرافیک مرتضی ممیز

کارهایی که از ممیز در این نمایشگاه به تماشا گذاشته شده کارهای گرافیک است. "تصویر-گری" غیر از نقاشی است. در باره آن باید با موازین خود آن داوری کرد. داوریهای غلط غالباً از اینجا برمی خیزد که موازین یک رشته از کار را برای سنجش یک رشته دیگر به کار می بریم. در تعریف یک تابلو نقاشی، مثلاً می گوئیم که نقاشش خیلی زحمت کشیده است. در حالی که باید اعتراف کرد که زحمت برای سنجش کار عمده و باربر ملاک مناسبتری است، تا برای سنجش کار نقاش.

هنر "گرافیک" هم در موضع این اشتباه کاری هست. طرز نگاه مهم است. یک هنر خالص یا مطلق نیست. نقاشی عکاسی و چاپ از یک طرف وجه صوری و معنوی کلام از طرف دیگر عناصری است که هنر گرافیک را پدید می آورند، بنابراین گرافیک یک هنر التقاطی است. یک نتیجه است، نقطه تلاقی امکانات چند فن و هنر دیگر است و لذا یکی از مهمترین موازینی که در سنجش کارهای گرافیک باید ملاک قضاوت باشد این است که این کارها در وضعی که هستند، یعنی در این نقطه تلاقی، چگونه سازش را میان عوامل و عناصر متشکله خود پدید آورده اند. اگر این سازش به اقتضای سرشت آن عوامل و عناصر صورت گرفته باشد، اگر (آن-طور که منوچهری در وصف شعر عنصری می گوید) "طبیعی و غریزی" باشد و در یک کلام اگر

سازش فرخنده باشد ، نتیجه کار نظر رامی گیرد یا برقی در نگاه می افزود یا لبخندی بر لب نقش می کند و گر نه مانند همه نمونه های هنر کاذب که عوارض کسالت "خودنمایی" Exhibitionism است فقط شایسته پوزخند خواهد بود . و بعد گرافیک یک وسیله بیان است ، یک زبان است یا شاید نوعی زبان بی زبانی است . پوستر روی دیوار مطلبی دارد که می خواهد به هر قیمتی شده آن را به عابری که حواسش به هزار جا تقسیم شده برساند . بنابراین هنرمند گرافیکست به هیچوجه آزاد نیست . در دایره امکانات هنر گرافیک از یک طرف و در غرض کاری که میخواهد از طرف دیگر و ذوق و پسند سفارش دهنده ای که این غرض به او مربوط می شود باز از طرف دیگر محدود است . وظیفه دشوار این است که در میان همه این محدودیتها آن آزادی را که شرط اساسی آفرینش است برای خود نگاه دارد ، یا بلکه این آزادی را از آن محدودیتها پدید آورد .

مرتضی ممیز در کار گرافیک در محیط ما پیش کسوت است در کارهای او تجربه و پختگی در رشته های مختلف نقاشی و آشنائی با امکانات فنی اجرای فکر ، و یک نوع سبک روحی و شوخ-طبعی مطبوع با هم دیده می شود .

"ممیز یک گرافیکست آفریننده است . هر کس بایک مسئله گرافیک به سراغ او برود می تواند کم و بیش مطمئن باشد که دیر یا زود در ذهن این هنرمند جرقه ای خواهد زد که مساله او را حل خواهد کرد . به همین جهت شاید برای سفارش دهنده بهترین باشد که بیشتر به جنبه آفریننده او تکیه کند ، یا کسانی که برای قبولاندن پسند خودشان به او زیاد اصرار می کنند در حقیقت به زیان خود چنین می کنند .

نجف دریا باندی

۲۵۲۹ شاهنشاهی

پوستر نمایشگاه آثار گرافیک مرتضی ممیز

گزیده‌ای از نشریه نمایشگاه آثار گرافیک مرتضی ممیز

امروزه، "مرتضی ممیز" برای ما نام کم و بیش آشنائی است. او در سالهای گذشته، بانقاشی و سپس بطور جدی تر با فعالیت در زمینه هنر گرافیک - به ویژه تصویرسازی - خود را شناساند. "ممیز" در موقعیتی شروع به کار کرد که هنر گرافیک در جامعه ما کیفیت ناشناخته‌ای داشت و برخورد با سفارش دهنده و تحمیل یک اثر خوب به او مستلزم تلاش فرساینده‌ای بود. همین مساله جبرا "ممیز" را به سوی امکانات آماده‌تری کشاند. چند هفته نامه و ماهنامه ویکی دوموسسه‌ی انتشاراتی که مسئولان فهمیده‌تری داشتند، شرایط نسبتا مساعدی را در اختیار او گذاردند. و در این شرایط "ممیز" به تدریج خود را ساخت و از طریق تجربه‌های گوناگون به‌شگفتی رسید. طبیعتا بر تعدادی از همکارانش، که شرایط تقریبا مشترکی با او داشتند، تاثیر گذارد و آنها را بدنبال خود کشانید. در سفر اروپا، "ممیز" با هنر گرافیک غربی تماس بیشتری برقرار کرد. و نیز توانست در نمایشگاه‌های گروهی موفقیت‌هایی کسب کند. در یکی دوشهریه معتبر آنجا نام و کار او در کنار گرافيست‌های معروف به چاپ رسید.

اکنون، او را گرافيست ماهری می‌بینیم که به هر حال در میان قشر روشنفکر جایی برای خود باز کرده است: بسیاری از کتاب‌های شعر و قصه‌ی معاصر و اغلب نمایشگاه‌های نقاشی، و بیشتر تئاترها به یاری کار "ممیز" معرفی می‌شوند و غالبا خوب معرفی می‌شوند. پژوهشهای

زیبائی شناختی "ممیز" که گاهی در مقام یک پیشقدم به آنها پرداخته - در خور توجه و تامل است .

مهارت در برگرداندن موضوع های روایتی به ایده های تصویری ، به کار برد دقیق خطوط و استفاده شایسته از بیان تجسمی آنها ، ترکیب مناسب و گویای عناصر و به ویژه اهمیت دادن به فضاهای پרוخالی برای القاء مفهوم یک موضوع ، جستجو در شناخت امکانات مختلف خطاطی امروز فارسی (بی آنکه به بیراهه های شکل گرائی کشانده شود) و تخیلات شاعرانه - و گاهی هزل آمیز - ، از خصوصیات عمده آثار اوست . اگرچه در تمام کارهای "ممیز" این خصوصیات در یک حد مطرح نمیشوند و نتیجتاً در بعضی آثار او بهافت های غیر منتظره ای برخورد می کنیم . ولی نقص را شاید بتوان محصول اعمال نظرهای سفارش دهنده انگاشت تا سهل انگاری هنرمند . تمام این نکات "ممیز" را به عنوان یک گرافیکست ماهر در نظر منقدان معرفی می کنند . با این همه ، او رami توان یک هنرمند بین المللی دانست ، ولی نه یک هنرمند ملی . چرا ؟

پاسخ را در کیفیت پرورش هنری "ممیز" و میزان شناخت او از مسئولیت های یک گرافیکست باید جست اگر چه او معتقد است که "گرافیک هنری نزدیک به مردم است " به خاطر رابطه اش با مسایل اقتصادی ، ولی برداشت او از مردم - یعنی مهمترین مسأله ای که یک گرافیکست با آن روبروست - از نظر "ممیز" در یک کمیت قلیل قشر روشنفکر محدود می گردد . او خود را در فضای روشنفکری محبوس کرده است و در نتیجه بیشتر قادر بدرک ذوق و سلیقه روشنفکرانه ، و ارائه ی آنهاست . شاید به همین دلیل باشد که به ندرت می بینیم "ممیز" در زمینه تبلیغات تجاری کار کند . چون در آن صورت در مقابل ذوق منحرف شده توده وسیع مصرف کننده (بنجل های گرافیک در این انحراف سهیم بوده اند) ، مجبور به عقب نشینی است . او حتی هنگامی که به تصویر سازی برای کتاب بچه ها می پردازد ، به خواسته های شکل نگرفته کودکان و نوسوادان ، که بینندگان آینده آثار او خواهند بود ، بی توجه می ماند . به عبارت دیگر او قادر نیست تجربیات زیبایی شناختی خویش را در خدمت یکی از مسئولیتهای

خطیر هنر گرافیک، یعنی آموزش، قرار دهد. با این همه نمی توان به تائید کامل روشنفکر از "ممیز" اعتقاد داشت. زیرا روشنفکر مدعی، با معیارهای شناخته شده خود غالباً در مقابل هر نوع پیشروی که با اصول او ناسازگار باشد، ایستادگی می کند. به این جهت "ممیز" که - حداقل - به معیارهای سالم هنری در کارش شدیداً معتقد است - برای ارائه آن مجبور است با این جماعت نیز به جدال بپردازد...

روئین پاکباز

مهر ۲۵۲۹ شاهنشاهی

گزیده‌ای از نشریه نمایشگاه نقاشی‌های عباس بیانی

در سالهای بین دو جنگ جهانی، اروپا تبا‌لود و بحرانی است. خلاء روحی‌ای که جنگ ایجاد کرده، نگاه‌ها را به درون رانده و محیط مناسبی برای رشد امیال و آرزوهای فردی آماده ساخته است. اندیشه‌های "فروید" از یک سو و کشفیات و نظرات علمی، از سوی دیگر، ذهن‌ها و چشم‌ها را متحیر کرده است. بینش‌های علمی - عرفانی و دیدگاه‌های آرمانی فیلسوف مآبانه به قوت خود باقی است. اخلاق با مفاهیم متداول آن دیگر کلمه پوچ و ابلهانه‌ای است. با جنبش هرج و مرج طلب "دادا" زیبایی شناسی از هم پاشیده شده است. خودآگاهی دیگر معنائی ندارد. ناچار باید بر همین خرابه‌ها نظامی نو ساخت، باید ارزیابی مجددی در ارزشها به عمل آورد.

"سوررالیسم" در بستر این کشمکشها زاده می‌شود و رشد می‌یابد. در قلمرو ادبیات و فلسفه، سوررالیسم کاوش در ناخودآگاهی و بی‌اختیاری را برمی‌گزیند. هنرمند که عمدا می‌کوشد کنترل ذهنی خود را مردود بشمارد، به افسار گسیختگی‌های عاطفی، به کابوس، رویا، جنون، ادراکات غریزی و حالات روانی فرصت خودنمایی می‌دهد. جهان بینی‌های هذیان زده، خردگریزی بیمارگونه، کشش به سوی "جهان مینایی" و گرایش به دوجنبه‌توهمی و حقیقی یک واقعیت در ذهن فرد گرای هنرمند به فعل و انفعال می‌پردازند و احیاناً

بیمانه‌ای برای انتقادهای سیاسی می‌شوند. ولی این "خودرہائی" تا اندازه‌ای تعمدی است و تضادی ذاتی در سوررالیسم به وجود می‌آورد. نقاش سوررالیست اشیاء را به عنوان عناصر کنایی (سمبولیک) در روابط نامتعارف در تابلو می‌چیند، به منظور آن که قرارداد جدیدی بیافریند. وجود "اشیاء سوررالیستی" یا کوشش در "دقت‌رالیستی"، تاحد و سواس، مبین این است که نقاش خواسته است آگاهانه ضمیر ناآگاه خود را نقش بزند. عین‌این سواس آگاهانه در انتخاب رنگ‌ها و هماهنگی آنها نیز دیده می‌شود. به ویژه که سوررالیسم به نیروهای غریزی، عواطف و حواس نظر دارد و از راه آنها با بیننده ارتباط برقرار می‌کند.

سوررالیسم یک نهضت هنری بین دو جنگ باقی می‌ماند. شاخه‌ای است فرعی از جریانی عظیم که در خود تمام می‌شود و یارای آن ندارد که به شکل توارث فرهنگی ادامه پیدا کند، چرا که در مناسبات اجتماعی خاصی به وجود آمده و در همان شرایط خاص نیز محیط زیست خود را یافته است. ولی مکتب سوررالیسم با تمام عوامل متضادی که در خود داشت، جرقه‌ای چشمگیر در هنر بود که درخشش آن زود به پایان رسید.

شکی نیست که گرایش‌های سوررالیستی، به صورت جریانی باریک، به زیست‌خود ادامه داد، تا آنجا که در دیگر قاره‌های جهان نیز نفوذ کرد. باید دید علت‌گزینش آن از طرف عده‌ای از هنرمندان برخی کشورها چیست؟ سوررالیسم در این کشورها برپایه کدام عوامل اجتماعی قرار گرفته است؟ نقاش سوررالیست در چه فضائی کار می‌کند، چه غایتی برای خویش و هنر خود قایل است، برای چه کسی کارهایش را به نمایش می‌گذارد؟ و آیا اصولاً سوررالیسم به چه سوء تعبیرها و کیفیات مخرب می‌تواند منجر شود؟ در مورد ایران حداقل می‌توانیم بگوئیم که از پانزده سال پیش به این طرف، همواره گرایش‌های سوررالیستی وجود داشته است. در طی این سال‌ها، چه بسیار نقاشانی که یک دوره کار سوررالیسم داشته‌اند و یا خود را به گونه‌ای در قلمرو آن محدود کرده‌اند.

در مورد "بیانی" که آثارش گرایش‌هایی به سوی دید سوررالیسم دارد، قبل از هر

چیز به نوعی وابستگی برمی خوریم . هرچند که اشیاء سوررئالیستی " و "دقت رئالیستی" در کارهایش اندکند، ولی فضای گسترده و روابط نامتعارف، اشیاء و آدمها، بیننده را به یک قلمرو شبه سوررئالیستی می کشانند . در بسیاری از تابلوها، بیان رنگها و تکنیک رنگ آمیزی بر تمام کیفیات فلسفی و ادبی آن رجحان می یابد .

"بیانی" آدم های سبز رنگ خود را در یک موقعیت خاص قرار می دهد و به مطالعه رفتار، حرکت و فرم آنها می پردازد . این آدم ها که در صحرایی با افق وسیع یا در اتاقی با پرسپکتیو هذیانی نشسته اند، از هم وحشت دارند، نگاهشان از چیزی می ترسد . دهان های نیمه بازشان نجوا می کند . آنها گاه پرخاش می کنند . حتی در تنهایی نیز با خود یا با حیوان مونس خود سخن می گویند . میل به گناهان پنهانی و تمایل به ارضای غرایزی که در یک زمان و مکان خاص پست خوانده می شود آنها را مشخص می سازد . تنگناهای مذهبی و فشارهای تحمیل شده و حاکم بر آنها رنجشان می دهد . نقاش با تجسم کردن های لهیده و کش آمده، سرهای به گریبان فرو رفته، دری که بر بالای ساختمان قرار گرفته است و به روی آسمان گشوده می شود، زنی نیرنگ باز که با دو دستش با دومرد نرد عشق می بازد یک پرنده ی مرده، زن تنهایی بایک پرنده . . . یعنی به طور کلی به وسیله نمادهای عینی و با کنار هم چیدن عناصر کنایی، طنز خود را تلقین می کند . . .

پیروز افتخاری

دی ماه ۲۵۲۹ شاهنشاهی

گزیده‌ای از نشریه نمایشگاه عکس‌های ابراهیم هاشمی *

فقط اشاره‌ای باید کرد تا پرده‌ای به‌کنار رود و سطحی حساس در برابر موضوعی قرار گیرد و تصویری ثبت‌کند و بسته شود. خواه لازم باشد که یکایک درجات دوربین قبلاً تنظیم شود و خواه اتوماتیسم کامل حکمفرما باشد، روند عمومی کاریکسان است. در برابر موضوع انتخاب شده، در لحظه‌ای عکاس تصمیم خود را می‌گیرد، دلایل این تصمیم بسیار متفاوت است، زیرا نتایج مطلوب یکسان نیست.

بیشک در اینجا دوربین نقش بازی می‌کند، پیشرفت‌های تکنیک تهیه تصاویری را امکان بخشیده است که پیش از این غیرممکن بود. اما عکاس نه‌اسیر دوربین است، نه‌پای‌بند فیلم و نه‌گرفتار روش‌های چاپ که از امکانات آنها به‌خوبی مطلع است. درک و فهم برای او به‌اندازه‌ی لوازم مورد استفاده‌اش اهمیت دارد و شاید بیشتر. در این میان عنصر اصلی "انسان" است.

هادی شفائیه

۲۵۳۱ شاهنشاهی

* نگارخانه ایران همواره به عکاسی بعنوان یک هنر زنده امروزی توجه داشته است.

در این نمایشگاه آثار ابراهیم هاشمی، عکاس آماتور آبادانی به نمایش درآمد.

نشریه نمایندگان آفیش های خارجی

چند سالی است که برخی از هنرمندان و هنرشناسان و منقدان توجه خویش را به علمی بنام علامت شناسی (سمبولوژی) معطوف داشته و به مطالعه علمی علایم کتابی و عملکرد آن در تمدن بصری معاصر پرداخته اند. از این دیدگاه می توان بشناخت روند تاریخی ایجاد ارتباط در فرهنگ ها دست یافت ، و با تخیلات ، اساطیر ، اعتقادات و قضاوت ها و عادات و رفتارهای مردم آشنا شد ، هنرگرافی و به ویژه آفیش ، رابطه دقیقی با علم مذکور دارد ، چه از این نظر که در اشاعه افکار و اخبار ، وسیله ای مستقیم و در عین حال دقیق است ، و چه از این لحاظ که نقش عقیدتی آن در نضج و تحول محیط اجتماعی و " فضای فرهنگی " تاثیر دارد . نگاهی به تاریخچه آفیش ، شناسائی و ارزیابی کمی و کیفی آن را – آسانتر میسازد :

پس از انقلابات بورژوازی و همزمان با انقلاب صنعتی و پدید آمدن رقابت آزاد در تجارت و گسترش سریع شهرها و نیاز به ایجاد ارتباط هرچه بیشتر بین مردم ، به ویژه ارتباطات اقتصادی و تجاری مستقیم ، آفیش و آفیش سازی رواج گرفت . نقاشان پیرو مکتب امپرسیونیسم ، که خود نقطه عطفی در تاریخ هنر به حساب می آید ، گاهی در نقش آفیش ساز ظاهر شدند . این پدیده جدید در آغاز پیدایش خود ، با طراوت عاطفی ، سادگی بیان بار انسانی و

منطق بی‌تکلف هنرمندی مانند: "تولوزلوترک"، که با استدلال نظری و "نظریه پردازی در هنر" رسماً مخالفت می‌ورزید، آمیخته بود. ولی آفیش و بطور کلی هنرگرافیک نمی‌توانست همچنان در مرحله شهودی باقی بماند. گسترش دامنه تولید کلان صنعتی، ایجاد قطب‌های مشخص "تولیدکننده" و "مصرف‌کننده"، به پایان رسیدن قرن نوزدهم و آغاز عصر تکنولوژی و پیدایش نهادهای اجتماعی خاص آن، ریشه دوانیدن عمیق سرمایه‌داری در زیرساخت‌ها و روساخت‌های اجتماعی و توجه به تبلیغات و دستگاه‌های تبلیغاتی، موجب شد که هنرگرافیک نیز قوانین ویژه و اصول جدیدی را بپذیرد، تا اندازه‌ای تغییر ماهیت دهد و متقابلاً به فنون و تکنولوژی متوسل شود، و در این میان، تجهیز دستگاه‌های تبلیغات و بهره‌گیری از نیروی فکری روان‌شناسان، اقتصادیان و جامعه‌شناسان، در تعیین مسیر آفیش بی‌تأثیر نبوده است. به‌طور کلی آفیش — مانند نقاشی — با تحولات اجتماعی پیوند خورده است. بعلاوه چون دستگاه آفیش، نقاشی است، بین آفیش و آثار نقاشی نیز ارتباطی مستقیم هست. چندانکه می‌توانیم تأثیرات آشکار امپرسیونیسم، کوبیسم، سوررئالیسم، هنر آبستره، پوپ‌آرت، آپ‌آرت را در آفیش مشاهده کنیم. اما از آنجا که آفیش وسیله‌ای برای خبر دادن، شناساندن و یا انگیزاندن... است. به این جهت فقط عناصری را از نقاشی اخذ کرده که با ماهیت آن سازگار باشد، تأثیر کوبنده‌ای که بیاری رنگ‌های تند و خالص و هماهنگی و تداخل رنگ و خط و فرم حاصل می‌آید، عامل پرسپکتیو، کشیدگی نامتعارف خطوط و فرم‌هایی که با قرینم سازی یا نظمی ویژه، توازنی نسبت به خود ایجاد می‌کنند، پژوهش در شکل خط الفبایی و تزئین آن، انگیزش تخیل بیننده به وسیله نگاره‌های "ساده‌شده" و کاریکاتوری، ایجاد فضاهای تخیلی، استفاده از تکنیک‌های مختلف نقاشی و بطور کلی با تلفیق نگاره و عکس و کلام، ذهن بیننده تأثیر پذیر و نیمه‌تأثیر پذیر را به خود جلب می‌کند. به‌علاوه آفیش سازبنا تکیه بر مسایل اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی و با برانگیختن احساس و احیاناً تعقل بیننده، سعی می‌کند "پیام" خود را به او برساند.

امروزه در جوامع غربی نوع تجاری آفیش گسترش بیشتری دارد. و به جلب مصرف کننده و یا کسب طرفدار مومن تر برای یک کالای خاص و به طور کلی تاثیر گذاری انفعالی در او، می پردازد. ولی از آنجا که آفیش ساز علاوه بر وابستگی مستقیم اقتصادی و اداری، یک هنرمند است و به خلاقیت و ابتکار نظر دارد و برای شالوده های فرهنگی و انسانی اهمیت بیشتری قایل است، بررسی آفیش و آفیش ساز در رابطه علمی آنها با جامعه مستلزم نگرش دیگری است: خط رنگ، حروف، فرم، فضا، تناسب و بطور کلی آنچه که به عنوان "علامت" ارتباطی می شناسیم، افزار کار آفیش ساز هستند. او هرچه بر این افزار کار تسلط بیشتری داشته باشد، بهتر خواهد توانست "موضوع" را بپروراند و به کمک واسطه های به نام آفیش به بیننده منتقل سازد. این اصل بدیهی و منطقی می توان در ارزیابی نقش حساس آفیش ساز، معیاری کلی و در عین حال دقیق باشد. با در نظر گرفتن شالوده هایی که خلاقیت یک آفیش ساز را جهت میدهد، این سئوالات می تواند مطرح گردد: تا چه اندازه در کار آفیش ساز فریب هست و تا چه اندازه راهنمائی؟ آفیش با در نظر گرفتن انگیزه های روانی و ماهیت اجتماعی آن، تا چه اندازه به حوزه فرهنگ نفوذ می کند و خود را در آن می گنجاند؟ تا چه حد پویایی برمی انگیزد و تا چه حد به "از خود بیگانگی" ناشی از کیفیت مصرف کننده دامن می زند؟ اینجاست که نظام اجتماعی و فرهنگی حاکم بر آفیش ساز، با تمامی توان و ویژگی های خاص آن، اهمیت اساس خود را می نمایاند. در این حوزه وسیع و جامع، آفیش واسطه های است بین تولید و مصرف. در نتیجه، نه تنها، آفیش ساز از سوئی، با پرورش و شکوفاندن "موضوع" و ارضای خواسته ها و توقعات سفارش دهنده طرف است، بلکه از سوئی دیگر با بیننده درگیری دارد. کدام بیننده؟ آیا تمام بینندگان از تمام آفیش ها تاثیرات یکسان می پذیرند؟

آن چنانکه در علامت شناسی مطرح می شود، بیننده "علامتی" را بر می گزیند که برای او مفیدند و با وضع و موقع او مرتبط هستند. بنابراین "چه در مرحله طرح ریزی و چه

در مرحله، بهره‌برداری، علامت تابع قیود مختلف می‌شود. برای گریز از جنبه‌های منفی این قیود، شناخت‌های تجربی و فنی "آفیش‌ساز هنرمند" کافی بنظر نمی‌رسد، زیرا این فقط یک جنبه، کار اوست. جنبه، دیگر، عمیق‌تر، حساستر و ضروری‌تر می‌نماید: آفیش-ساز باید به شناخت جامعه‌شناسانه و آگاهی اجتماعی مجهز باشد تا علاوه بر ایجاد "ارتباط لحظای" بایننده، به نوعی تعمیم و به‌گونه‌ای پیش‌نگری خلاقه دست یابد.

پیروز افتخاری
اردیبهشت ماه ۱۳۵۳ شاهنشاهی

نشریه

نمایشگاه کاریکاتورهای کامبیز درم بخش

کامبیز نام آشنائی است پای طرح‌های فراوانی که این روزها مطبوعات رافتح کرده است. این طراح هجا پرداز در شرایط ژورنالیسم معاصر، سلیقه سردبیران عالی و خوانندگان هوشمندشان را رندانه دریافته است. و حسب الفرمایش "ذوق عمومی" به سوژه‌های روز - که همیشگی شده اند می پردازد حاصل این ساخته‌های فراوان قطار لبخندی است که برلبان مشتریان نشریات "فراغت و بطالت" می گذرد اما درم بخش قربانی اینان نیست که خود براین تلاشی عبث بخاطر "نام ونان" آگاهی دارد.

او کفاره این آثار باب روز را با طرح‌های ظریفی که کمتر چاپ می کند می دهد، خواستاران این گونه آثار هنوز در شماره اندکند.

* * *

کامبیز در آثاری که نمایشگاه حاضر بخشی از آن است، همواره از خط مرزی عبور می کند مرز بین ظرافت و خشونت، خطی بین آنچه که بومی است و آنچه که می تواند جهانی باشد، خط بین هجو مدارا...

او با بندبازی از این مرز خطرناک می گذرد و حاصل کار خوشایند است و آگاهی دهنده. در این دنیای پر از تناقض، کامبیز تضاد را خوب می شناسد و سلطه خود را بر این تضاد

غم انگیز می گستراند او شاد خواری حاکمان و فلاکت محکومان ، درهم آمیختگی آزمندان و بی- نیازان را به راحتی تصویر می کند . داستانهای غریبی می گوید که درورای قهقهه ، صدای حق هقی می آید .

" مرد " بی سیمای او دردمند است ، برشوره زار می گریده گلی که می روید چشم اوست و دستش را به هم پرچ کرده اند . پرنده های از سرش کرمی می جوید ، انگشتان دست دوستش ماری چند سر است . این آدم در سردنیائی آشفته دارد ، بی قانون و پرهمه مثل یک جنگل .

برخورد این " درخت آدمها " تماشائی است ، یکی از بهترین کارهای او گردش این جنگلهاست . شاخه های درهم شده بالای سرشان گرچه زیباست ، اما آن را از حرکت باز داشته است ، آیا با نسیمی می توانند از حالت میخکوب خود به درآیند ؟ آدم - درخت ها ، اما به این زودی از پای در نمی افتند ، بهراره ای و تبری .

همیشه جوانهای در کار سبز شدن است و دریا که تیر خود درختی بوده است .

درم بخش روی سخن با جامعه بورژوا دارد و طبعاً قهرمانان او نیز از زمره آنانست این آدم های به ظاهر معتبر اما کوکی ، این بادشگان ، آنان که برای نجات خویش از دستهای خواهنده ، پلی ساخته اند ، اینان که برای هیچ شعار می دهند ، کافی است که نقاب از چهره شان فروافکنی و به بینی که غرق شدگانند ، حتی در آسمان شان هم غریقی ترابه کمک می خواند . کامبیزاز " روزانه ای " دیگر به دنیای ما می نگرد ، او بیدرد نیست ، از کنار ما و شما ، سوت زنان نمی گذرد . دلهره های او را بنگرید و اندوهش را به خاطر آنان که نمی دانند و نمی توانند .

شاید پرداخت درم بخش خشونت لازم را برای سوژه هایش نداشته باشد . اما او با ظرافتی تحسین انگیز از دنیای درنده های سخن می گوید که همه در کمین همد و خلاصی راجز شهادت تدبیر نیست ، این روزهای مرده را باید به مردگان وا گذاشت . یکبار برایش نوشته ام برای او آینده های تابناک آرزو نمی کنم او اکنون آینده تابناک خود را زیرنگین دارد .

جواد مجابی

نشریه نمایندگان پوسترهای سینمایی ایران *

طراح و گرافیست باید کوشش کند که کارش را در تمام زمینه‌هایی که در برد هنرگرافیک است با اصالت و سلامت مطرح کند، واضح است که در مقابل او همیشه روش و سیستم تجارت و مسائل مادی وابسته به آن قرار دارد. در این شکی نیست در جوامعی با فرمول‌های تجارتي معین اساس سیستم زندگی بر اصول حفظ و حراست ارزش‌های سرمایه استوار است و نمی‌توان بدون توجه به این اصل برخلاف مسیر آب شنا کرد. زیرا حرکت در خلاف مسیر در عهده شخص معین یا رشته‌ای از کار معین نیست و یا اگر هست در آن حد که حکم داروی مسکن و مخدري برای عطش‌های کنارگود می‌شود. در چنین حالی بیشتر باید به فکر آن بود که طراح نسبت به اصالت کار خود خدشه وارد نکند و آن را برای استفاده به این و آن قرض ندهد و تا حد امکان بکوشد سلیقه‌ها را همراه سازد که البته مقدار اشکالات این امر بستگی به زمینه‌های مساعد و نامساعد آن دارد.

مثلا در تأثیر رسمی ماکه یا دولتی است و یا دانشجویی زمینه‌های مساعد زیاد است. و لذا هم آهنگ کردن سلیقه‌ها امری دشوار و صعب نیست، چرا که تأثیر مسأله اساسی سرمایه به دلیل دولتی بودن در تأثیر دولتی و قابل بودن در تأثیر دانشجویی — هیچگاه از نظر تهیه‌کننده و کارگردان تأثیر به خطر نمی‌افتد. زیرا مخارج محل و دستمزد هنرپیشگان (دو

هزینه عمده) کاملاً حل شده و جزو بودجه‌های تصویب شده سالانه وزارتخانه‌ها و سازمان‌ها است و هزینه وسائل و لباس حداقل و حداکثر بین ۳ تا ۱۲ هزار تومان است که به‌ترتیب به وسیله تماشاچیان تامین می‌شود. پس با این حساب تهیه‌کننده‌ای وجود ندارد که نگران تلف شدن سرمایه باشد و کارگردان است که تصمیم‌ها را می‌گیرد. واضح است در چنین شرایطی کارگردان می‌کوشد بیشتر و بهتر به نفس هنر تأثیر بپردازد و مسائل وابسته به آن از جمله پوستر یا بروشور نمایش دهنده حیثیت هنری کارش باشد.

اما برعکس، در سینما قضیه برعکس می‌گذرد. هزینه از هر جهت صدها برابر مخارج تأثیر است، تهیه‌کننده با سرمایه شخصی و غیردولتی به میدان می‌آید. لذا کوشش می‌کند محصولی به بازار بفرستد که حداکثر مصرف‌کننده را داشته باشد، در نتیجه باید به مصرف‌کننده تخفیف‌های کلی فکری و معنوی بدهد. زیرا می‌داند که اگر این چنین دست کم نگیرد، رقبای خارجی او که مصرف‌کننده را از سال‌ها قبل به آسان پسندی عادت داده‌اند، سرمایه او را به باد خواهند داد، ضوابطی برای جلوگیری از ویران‌سازی وجود ندارد. لذا تهیه‌کننده ایرانی با توجه به الگوهای پر فروش خارجی کوشش می‌کند تمام امیال سطحی و ارضاء نشده تماشاچی را تسکین و تخدیر کند. پس برای چنین محصولی ویتترین مناسبی لازم است.

در سینما تهیه‌کننده سفارش پوستر را می‌دهد و کارگردان باید مطیع او باشد، اما می‌تواند در قضاوت طرح پوستر با تهیه‌کننده و هنرپیشگان اول و فیلمبردار و دوستان و آشنایان و تمام اهالی استودیو فیلمسازی شرکت کند. مسلم است که این همه قاضی نه کار گرافیک را می‌شناسند و نه اهمیتی به اصالت و سلامت و فرم و تکنیک کار می‌دهند، همه به این فکر هستند که چطور در باغ سبزی طراحی شود که بلیط بیشتری به فروش رود.

در اینجا مبارزه طراح برای هماهنگ کردن سلیقه‌ها با یک کار سالم در نهایت سختی و اشکال وجود دارد و آن‌کس که موفق شود مرد میدان است که نیروئی می‌خواهد، افسانه‌ای

همانند نیروی رستم در شاهنامه! زیرا اینجا طراح با یک سلیقه یا سفارش دهنده روبرو نیست، او باید تمام نقطه نظرهای گوناگون که یک فیلم را به وجود آورده‌اند تحمل و یا مجاب کند. از طرفی او در نهایت پنج درصد خرج کل فیلم را به عهده دارد و در نتیجه به همان قدر پنج درصد در اقلیت است و البته نباید منکر شد که توفیقهای کوچکی که اخیراً آغاز شده نه دلیل مبارزه ۵ درصد در مقابل ۹۵ درصد است بلکه دقیقاً به دلیل یاری کردن چند کارگردان جوان سینمای ماست که درصد نیروها را به نفع طراح بالا برده‌اند.

ولی از اینها که بگذریم آیا واقعاً پوستر یک فیلم باید چگونه باشد؟ باید اتیکت و برجسب در خدمت سرمایه را بپذیرد؟ باید حکم مستی باشد که به دیوار سخت بکوبد و یا از داخل ویران سازد؟ به گمان من باید تمام این شعارها را به دور ریخت، این شعارها را معمولاً آن دسته از منقدین و هنر دوستانی می‌دهند که کنار گود ایستاده‌اند و بیشتر نتیجه کوشش‌ها را قضاوت می‌کنند تا کیفیت و کمیت آنها را. کسانی که چه بسا بعدها، در جلد تهیه‌کننده و غیره رفتند به دشواری کار می‌افزایند، که افزوده‌اند.

طراح پوستر فیلم بمانند فیلمبردار باید تمام کیفیت معنوی فیلم را منتهی فقط در یک تصویر خلاصه و "سمبلیزه" کند. و تماشاچی را آنا به فضای فیلم آشنا سازد و محتوی را در خلاصه‌ای بفشرد و این کاریست نه چندان آسان، زیرا که همین محتوی را کارگردان طی دو ساعت مورد بحث و بررسی قرار داده است. واضح است که پیدا کردن چنین تصویر سمبولیکی همه‌کس را راضی نمی‌کند. زیرا هرکسی نیز توانائی خلاصه فکر کردن را ندارد و چه بسا که محتوای یک فیلم در یک تصویر نگنجد و نقطه نظرهای چندگانه داشته باشد، همه اینها بر مشکلات اولیه ذکر شده می‌افزاید و موقعیت کار طراح را بیشتر مشخص می‌کند. که البته این نکته اخیر مسأله‌ای است که در مقابل هر کارگرافیک مطرح است چه در هر زمینه دیگر. و این صحبت را می‌شود در نمایشگاه‌هایی در زمینه‌های دیگر ادامه داد بهر حال اهمیت، نمایشگاهی این چنین در این است که مسائل مهمی را در جنب قضایا قرار می‌گیرد، گوشزد

مقدمه و مورد بحث و بررسی قرارداد هدهده تا در حد نمایش یک ذوق ساده قرار نگیرد .

مرتضی ممیز

آذر ۲۵۳۱ شاهنشاهی

* این نمایشگاه به کوشش مرتضی ممیز فراهم گردید .

نشریه نمایشگاه پوسترهای لهستان *

در سال ۱۸۹۸ قدیمی ترین پوستر لهستانی توسط تئودور اکسنتوویچ طراحی شد. این پوستر در باره یک نمایشگاه نقاشی بود و صورت زنی را نشان می داد و زیر تصویر فقط نوشته شده بود Sztvka یعنی هنر.

در سال ۱۹۲۴ پنجمین بیینال پوستر ورشو افتتاح می شود. این بیینال یکی از مهمترین نمایشگاههایی است که در باره هنرگرافیک در دنیا برگزار می شود.

از سال ۱۸۹۸ تا ۱۹۲۴ هنرگرافیک در لهستان آنچنان جایی پیدا کرده است که می توان گفت به صورت هنری ملی درآمد هاست. برای هر لهستانی گرافیک آنچنان آشناست که باید طراحی قالی برای ما باشد و شاید لهستان جزو چند کشور معدودیست که کوچه ها و خیابان های شهرهای آن نمایشگاه های دائمی بهترین پوسترها هستند. مکتب گرافیک لهستان یکی از پر نفوذترین مکاتب هنرست، زیرا که در شعاع وسیع آن خیلی از کشورها و از جمله کشورهای اروپای شرقی قرار گرفته اند. یکی از بانیان مکتب گرافیک لهستان "هنریک تومازوسکی" است. وی هفتاد سال دارد، استاد رشته گرافیک دانشکده هنرهای زیبای ورشو است و هشتاد درصد پوستر سازان و گرافیست های بنام امروز لهستان شاگردان او هستند.

پوسترهای امروزی "تومازوسکی" هنوز هم راهگشا و مملو از جستجوهای تازه و بکر فرم ها و ایده هاست. ولی دنیای گرافیک لهستان به "تومازوسکی" تنها محدود نمی شود، استادان دیگری چون ژوزف مروزساک و گوستاو مایفسکی، تادئوز گرونفسکی هر کدام با شیوه های خاص خود نسل گذشته هنرمندان گرافیک لهستان را تشکیل داده اند. دومین نسل گرافیک لهستانی هنرمندانی چون ویکتور گورکا، یانوس بروشنالسکی، هوبرت هیلشر، ویتولد یانوفسکی، تادئوز یوولفسکی، زبیگنیه فکایا، پولیان پالکا، کازیمیراسلاوینسکی، ماژیچ اوریانیژ، زبیگنیه فوازفسکی به مکتب گرافیک لهستان شکل دادند. اما این نسل بعدی بود که هنر گرافیک لهستان را به دنیا شناسانید. هنرمندانی چون یان لنیکا، رومن سیزلویچ، جری فلیساک، مارک فرود نریخ، لسک هولدانویچ، مارک موزنیسکی، فرازیسک استاروفیسکی، برونیسلا وزلک.

اکنون همه مجلات و نشریات اختصاصی گرافیک، کارهای لهستانی ها را به عنوان آخرین آثار گرافیک منتشر می کنند و همه گرافیکست های دنیا به دقت کارهای لهستانی ها را دنبال و مطالعه می کنند.

با اینکه امروزیکی از قطب های درخشان گرافیک در دنیا امریکا است، اما مکتب لهستان چون مکتب ژاپن ابدًا موقعیت خود را از دست نداده اند و هنوز پوسترهای لهستان بیشتر فضای هنر گرافیک را القامی کنند. در ژاپن، امریکا و چند کشور اروپای غربی به استثناء سوئیس و آلمان غربی هنر گرافیک با خیلی چیزهای دیگر زندگی آمیخته شده است. اما در لهستان چون آلمان، سوئیس و چکسلواکی گرافیک کاملاً خالص باقی مانده است. به آسانی نمی توان قضاوت کرد که این مسئله به چه علتی بستگی دارد، شاید مربوط به روحیه این ملل باشد و شاید به نوع شناخت و توقع ایشان از بیانی معین و مشخص در هنر.

مرتضی ممیز

* این نمایشگاه به کوشش مرتضی ممیز فراهم گردید.

در پائیز سال ۲۵۲۹ شاهنشاهی نگارخانه ایران در جهت فعالیت‌های انتشاراتی خود اقدام به چاپ‌خشی یک جنگ‌هنری بنام "فصلی در هنر" نمود. طی یکسال چهار دفتر با عنوان بالا انتشار یافت که بخش عمده مطالب آنها به بررسی مسائل هنرهای تجسمی و معماری اختصاص یافت.

در زیر پیش‌گفتار دفتر دوم و سوم و چهارم که مبین نحوه نگرش گردانندگان نگارخانه نسبت به روابط هنر و هنرمند و اجتماع میباشد، نقل می‌نمائیم.

پیش‌گفتار دفتر دوم « فصلی در هنر »

در تحلیل واقع‌بینانه هنرمعاصر، پی‌می‌بریم که این هنر تاکنون بازتاب درستی از دگرگونی‌های جامعه ما بدست نداده است. جز در مواردی محدود، که طبعا جامعیت ندارد، باید پذیرفت که هنر ما به هیچ‌روی عامل پویایی در اجتماع نبوده، غالباً همان زمزمه و یافریاد دیروز را تکرار کرده است.

با تمام دگرگونی‌هایی که طی سال‌های اخیر از نظر شکل در انواع مختلف هنری صورت پذیرفته، و با توجه بدین اصل که دگرگونی‌های شکلی، خود، نمودی از تغییرات کیفی جامعه ماست، ولی عموماً برداشت ما از مفاهیم هنر، کهنه یانو، همچنان قالبی، پیش ساخته و بی‌تحرك باقی مانده است و با شرایط رشد جامعه سازگاری ندارد، هنرمعاصر در حد اعلای کاوش خود، به تفحص در "ظواهر" پرداخته است، بی‌آنکه بتواند به عمق واقعیت راه یابد. اگر خوب تعمق کنیم، می‌بینیم هنرمند ما واقعا نمی‌داند چه می‌سازد، چطور می‌سازد، چرا می‌سازد، برای که می‌سازد؟ چنین هنرمندی، لامحاله، موجود ترد و شکننده‌ای است که با تحسینی خود رامی‌بازد و با تکذیبی روی برمی‌تابد، و در هر دو حال به‌زودی میدان را خالی می‌کند. هنرمند ما، حتی چنانچه مدعی واقع‌گرائی باشد، چون پدیده‌های اجتماعی را به درستی نمی‌کاود، چون شناخت ژرفی نسبت به محیط و فرهنگ مردم خویش ندارد، و

نیز چون روابط عناصر موجود در اثر هنری خود و بازتاب بیرونی آن را به خوبی نمی‌شناسد و غالباً گوئی در محضر خود "حرف" می‌زند. او واقعیت را در "ذهن" تجربه و تحلیل می‌کند و سنتزی یک بعدی به دست می‌دهد. پرواضح است که این چنین واقع‌گرایی، فقط درخشی آنی و زودگذر و کیفیتی ایستا دارد.

پس اگر اندیشه و عمل هنرمند از "فردیت" او پیراسته نشود، اگر زندگی را بسیار گسترده‌تر از فضای ذهنی خود نیابد، اگر خود را نیالاید، اگر از نقطه‌ای با مختصات منطبق زمانی مکانی شروع نکند، او همواره موجودی ناستوار و کنش‌هنری - اجتماعی او نیز دستخوش تزلزل خواهد بود.

شک نیست که هنر خاص یک ملت همیشه معیارهای خاص خود را دارد. چرا در دوره معاصر، در هیچیک از زمینه‌ها، "هنر ملی" به مفهوم واقعی و کامل آن بوجود نیامده است؟ چرا در قیاس با آثار هنری ملل زنده عالم، آثار اکثر هنرمندان ما بی‌ریشه و تقلیدی جلوه می‌کند؟ آیا بدان دلیل نیست که هنر ما - در کلیت خود، نه در اجزاء - طفیلی هنر جهانی است؟ ما بیش از پیش نیاز به خوب آموختن داریم، و شاید تنها راه چاره در این باشد که بدآموزی را به کناری نهیم و بار دیگر مفاهیم را از نو، و این بار عمیقتر، بررسی کنیم. و در این بررسی، نظریات و آثار را نه در شکل جامدشان، بلکه در روند تکامل آنها بکشفیم، و خوب یا بد را با معیارهای خاص جامعه خود تشخیص دهیم. باید بت‌ها را بشکنیم و الگوها را به دور بریزیم تا بتوانیم نمونه‌هایی برای "خود" بسازیم که متضمن گسترش در حال و آینده باشد.

روئین پاکباز

زمستان ۲۵۲۹ شاهنشاهی

پیش گفتار دفتر سوم « فصلی در هنر »

می گوئیم هنر باید از زندگی نشأت بگیرد. این حکم درستی است اما کامل نیست. چون حاوی یک مفهوم کلی است. باید بلاد رنگ اضافه کرد که مقصود از زندگی، مجموعه روابط پیچیده‌ای است که زیست گروهی از انسان‌ها را در زمان و مکانی معین توجیه می‌کند. ولی کیفیت این روابط، امری ازلی نیست. یعنی زندگی همیشه یک مفهوم واحد را ندارد به علاوه جریان زندگی در روندی منفعلانه سیر نمی‌کند، چراکه مفهوم واقعی آن در نیروی تلاش، بسوی هدف‌های انسانی متبلور می‌شود. هنر و کار خلاقه نیز بازتابی از این تلاش، و وسیله‌ای برای نیل به آن هدف‌هاست.

لکن بر مبنای این حکم که هنر اصیل از زندگی مردم مایه می‌گیرد، یا آرمان‌های اجتماعی توصیف می‌کند، نمی‌توان به این نتیجه رسید که هنر باید بز ذوق و پسند عموم استوار باشد زیرا اولاً: پسند عموم یکسان نیست، ثانیاً: این " معیار " قدرت لازم برای سازندگی را ندارد. ذوق عموم بواسطه‌ی یک سلسله عوامل بازدارنده‌ی اجتماعی، بیشتر به گذشته (سنت‌ها) گرایش دارد تا به آینده (آرمان‌ها)

با توجه به آنچه گذشت شاید بتوان تعریفی از "هنر ملی" به دست داد. غالباً هنر ملی به عنوان هنری که سنت‌ها و آداب و کردار و ذوق و اخلاق ملتی را بازگویی کند، تلقی می‌شود

این برداشت، نادرست است. زیرا در این تعبیر، مفهوم زنده هنر نقض می‌شود. هنری که از حوزه‌ی معیارهای حاکم فراتر نرود، یعنی نتواند معیارهای تازه‌ای بیافریند، نه تنها پویانده نیست، بلکه همراه با سایر نموده‌های کهنه‌اجتماعی، به زودی مدفون خواهد شد. هنر ملی نه مطلقاً در فرهنگ گذشته جای می‌گیرد و نه صرفاً در فرهنگ آینده، بلکه بازتابی از تناقض این دوست. در هر دوره از تاریخ یک ملت هنرمندان اصیل دو وظیفه اساسی را عهده‌دار می‌شود. اولاً: از آنچه که مربوط به گذشته است و امروز بقای کاذبی دارد و یا آنچه که در ابقاء خود می‌کوشد، انتقاد می‌کند. ثانیاً: به آنچه که نوین و در شرف تکوین است، می‌پردازد و آن را شکوفان می‌سازد. و این دو وظیفه از هم جدانیستند و متقابلاً بر یکدیگر موثر واقع می‌شود. بنابراین در تحلیل هنریک دوران، تفکیک آن به دو بخش "کهنه" و "نو" و بررسی آنها در دو مقوله جداگانه، امر بی‌فایده‌ای است، زیرا در یک چنین تقسیم‌بندی، ماهیت واقعی هنر ناشناخته می‌ماند.

در هر لحظه تاریخی، هنر واقعی - درست مانند زندگی - مفهومی از "مرگ" گذشته و "تولد" آینده را با خود دارد.

روئین پاکباز

بهار ۲۵۳۰ شهنشاهی

پیش گفتار دفتر چهارم « فصلی در هنر »

پیش از این ، در باره محتوی " زنده " هنر در جامعه سخنی کوتاه گفتیم ، و گفتیم که این هنر هنگامی می تواند ریشه دار و پابرجا و گسترده باشد که با پدیده های نوین آن جامعه عجین شده و از تقلید الگوهای پیش ساخته - خواه کهنه یا نو - بپرهیزد . لکن منظور این نیست که الزاما هنر ملی را در چهارچوب یک سلسله روابط و مسائل اقلیمی محصور کنیم و آنرا از پدیده های جهانی منتزع سازیم .

امروزه در جوامع مختلف ، بر حسب شرایط خاص آنها ، هنر صور گوناگونی رابه خود گرفته است . بدین معنا که نه تنها از نظر قالب و محتوی ، بلکه از جهت عملکرد اجتماعی نیز تفاوت های آشکاری را نشان می دهد . ولی در عین حال یک هدف مشترک در همه هنرها قابل تشخیص است : توصیف انسان و طبیعت و روابط آنها . و هنر در پرداختن به این مفاهیم کلی است که از مرزها عبور میکند و جنبه جهانی به خود می گیرد .

امروزه بسیاری کشفیات و ابداعات شگرف در قلمرو دانش و هنر ظهور می کنند که نمیتوان و نباید آنها را نادیده انگاشت . امروزه فرهنگ ملل ، حتی مرزهای سیاسی و جغرافیائی را به روی هم می گشایند ، امروزه رویدادهای هنری در اندک زمانی گسترش جهانی پیدا می کند : آثار ادبی به زبانهای مختلف ترجمه می شوند ، جشنواره های بین المللی محصول ذوق و اندیشه -

های متفاوت و حتی متضاد را یکجا در معرض قضاوت قرار می دهند ، بین کشورها و سفرای هنری مبادله می گردد ، و علاوه براین ، حتی گروهی از هنرمندان به علت شهرت بین المللی برای خویش نقش جهانی قایل می شوند . . .

همه اینها ، تاثیرات و انعکاسات متقابلی را به بار می آورد . و این امر ، در عین حال که ظاهراً نوعی همزیستی بشری را مطرح می سازد ، ولی این خطر را هم در پی دارد که اصول ساخته و پرداخته ای را به عنوان "الگو" در اختیار جوامعی قرار دهد که به دلایل بیشمار فرصت ساختن فرهنگ راستین خود را نداشته اند .

و اینجاست که نقش هنرمند در جوامع مذکور ، الزاماً کیفیتی خاص پیدامی کند : او محتوای هنر خود را از واقعیت زندگی خویش می گیرد و در ساختن قالب مناسب برای این محتوای اتمام ابداعاتی که در چهار گوشه دنیا به وجود آمده ، یاری می جوید ، و در چنین شرایط ملی و جهانی است که هنرمند می تواند مقام واقعی خود را احراز کند . بهتر بگوئیم : هنر یک ملت هنگامی می تواند بر غنای فرهنگ بشری بیفزاید که از "ملیتی" برخوردار باشد .

روئین پاکباز

بخش سوم

فهرست زمانی رویدادهای « نگارخانه ایران »

۲۵۲۳ شاهنشاهی

چهارم تیر

— افتتاح تالار ایران در طبقه زیرزمین ساختمان ۱۹۸ خیابان شاهرضا (روبروی دانشگاه

تهران) با نمایشگاه گروهی مؤسسين تالار ایران:

روئین پاکباز، فرامرز پیل آرام، صادق تبریزی، محمد رضا جودت، قباد شیوا، مسعود

عربشاهی، منصور قندریز، سیروس مالک، فرشید مثقالی، پرویز محلاتی، مرتضی ممیز،

هادی هزاوهای

شهریور

انتشار کتاب، گفتگوئی درباره معماری، نوشته یوجین راسکین: ترجمه محسن مهدوی

— نمایشگاه یادبود شادروان حسین مجابی: با آثاری از حسین مجابی و تک چهره ها

و آثاری که به یاد هنرمند فقید توسط:

روئین پاکباز، محمد رضا جودت، احمد عالی، مرتضی ممیز، بهمن فرسی، فرشید

مثقالی، منصور قندریز، فراموز پیل آرام، جواد مجابی، قباد شیوا، هادی هزاوهای و...

به نمایش گذارده شد.

مهر

— نمایشگاه آثار گرافیک مرتضی ممیز

آذر

— نمایشگاه گروهی عکاسی — شرکت کنندگان :

محرم اروانه — نادره نور — مینا بشاد — هوشنگ بهارلو — محمود پاکزاد — منصور پاکزاد ،
پیامی — صادق چوبک — ناصر حقیقی — نعمت حقیقی — مهندس خازنی — خلیج — هژیر
داریوش — گریگور دانشور — امیر رحیمی — امیر رضوی پور — سیف الملوکی — احمد عالی — نیکو
فریدنی — سودابه قاسملو — مسعود کریم — ناصر گبای — شاهرخ گلستان — مهندس منوچهر
مقتدر — پرویز نبوی — هادی شفائیه

دی

— انتشار کتاب

" دید نو و مجرد یک هنرمند " اثر موهولی ناگی ، ترجمه مریم جزایری — اسماعیل

نوری علاء

بهمن

— نمایشگاه آثار گرافیک دورهء قاجار — به اهتمام : مهدی رضا قلی زاده

— نمایشگاه آفیش

— آغاز همکاری رسمی احمد عالی با گردانندگان نگارخانه

اسفند

— آثار نقاشی بهمن محمص

۲۵۲۴ شاهنشاهی

فروردین

— نمایشگاه طرح روی جلد صفحه

اردیبهشت

— نمایشگاه آثار نقاشی روئین پاکباز ، منصور قندریز

— نمایشگاه آثار عکاسی احمد عالی

خرداد

— نمایشگاه تصاویر کتاب حمله حیدری (گرافیک دوره قاجار) به اهتمام : مهدی

رضاقلی زاده

تیر

— نمایشگاه عکسهای هادی شفائیه تحت عنوان "رد پای اعصار"

شهریور

— نقاشیهای بهمن دادخواه با همکاری ماهنامه آرش

مهر

— انتشار کتابهای : "لوکورپوزیه" نوشته ا. ن. رجز

و " ۹ مقاله معماری و نقاشی آبستره " ترجمه نسرين فقيهوم — جودت و کتاب سال تالارایران

به سردبیری م. جودت

آبان

— نمایشگاه گروهی از آثار نقاشی :

روئین پاکباز — محمد رضا جودت — قباد شیوا — منصور قندریز — فرشید مثقالی

انتشار کتابهای : "نقاشی فرانسه از ۱۹۴۵ به بعد" مارسل بریون ، پاکباز ، حبیب خوانساری

و " نقاشی ایتالیا از ۱۹۴۵ به بعد " جولیو آرگان ، نلوبوننته ترجمه مریم جزایری ،

اسماعیل نوری علاء

دی

— آثار نقاشی حمید زرین افسر

— انتشار کتاب : "بسوی یک معماری ارگانیک" — برونوز وی ترجمه مریم جزایری —

اسماعیل نوری علاء

بهمن

— نمایشگاه روپرودوکسیون آثار "امپرسیونیست ها" همراه با انتشار جزوه امپرسیونیسم

نوشته سارا نیومیر ترجمه اسماعیل نوری علاء

هفتم اسفند

— مرگ منصور قندریز در یک حادثه اتومبیل

نمایشگاه آثار طراحی و حکاکی منصور قندریز

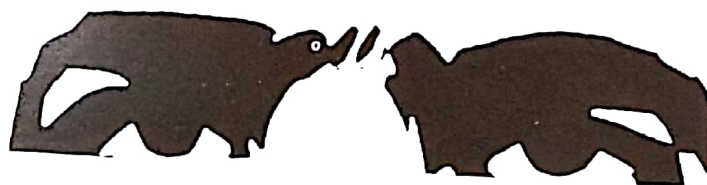
تالار ایران : خیابان شاهرضا و بروی دانشگاه ۱۳-۳۰ اردیبهشت

EXPOSITION DES DESSINS, LITHOGRAPHIES

M.GHANDRIZ

GALERIE IRAN : 198 AVENUE CHAHREZA
3-20 MAI 66

پوستر نمایشگاه آثار طراحی و حکاکی منصور قندریز که پس از مرگ هنرمند برگزار شده

۲۵۲۵ شاهنشاهی

فروردین - اردیبهشت

- نمایشگاه آثار روئین پاکباز

اردیبهشت

- نمایشگاه آثار حکاکی و طراحی منصور قند ریز

خرداد

- نمایشگاه آثار منوچهر شیبانی

مهر

- نمایشگاه روپرود و کسپون آثار سزان - وان گوگ - گوگن - لوترک - همراه با انتشار

جزوه: "سزان ، وان گوگ ، گوگن ، لوترک" ترجمه و تالیف اسماعیل نوری علاء

- آغاز همکاری فرشید ملکی بانکارخانه

- انتشار کتاب: "معماری، شماومن" نوشته زیگفرید گیدیون - ترجمه اکبر میر مطهر

آبان

— نمایشگاه آفیش های اروپائی

آذر

— نمایشگاه آثار طراحی و نقاشی : میر حسین موسوی خامنه‌ای

دی

— نمایشگاه آثار پاستل ، حکاکی و نقاشی منصور قندریز همراه با انتشار جزوه‌ای در

باره منصور قندریز

متن گفتگوی روئین پاکباز ، فرشید ملکی ، اصلانی ، جودت ، انواری ، موسوی و خامنه‌ای

درباره منصور قندریز

— آغاز همکاری میر حسین موسوی خامنه‌ای با نگارخانه

— نمایشگاه آثار نقاشی م — جودت همراه با انتشار جزوه درباره آثار جودت :

متن گفتگوی پاکباز ، ملکی ، جودت ، موسوی ، آرشامیان ، خوانساری درباره آثار جودت

دی — بهمن

— نمایشگاه آثار روئین پاکباز همراه با انتشار جزوه‌ای درباره آثار پاکباز :

متن گفتگوی پروانه اعتمادی ، محمدرضا جودت ، روئین پاکباز ، فرشید ملکی ، میر حسین

موسوی درباره آثار پاکباز

— آغاز همکاری پروانه اعتمادی با نگارخانه

بهمن

— نمایشگاه روپرود وکسیون آثار نقاشان "فوویسم" همراه با انتشار جزوهای درباره
"فوویسم" ترجمه و تالیف اسماعیل نوری علاء

اسفند

— نمایشگاه آثار نقاشی حسن حاتمی آذر

نمایشگاه آثار نقاشی

جودت

از دی ماه ۴۵ در تالار قندریز :
خیابان شاهرضا روبروی دانشگاه

پوستر نمایشگاه نقاشیهای آبستره محمد رضا جودت

سازمان گرافیک

۲۵۲۶ شاهنشاهی

فروردین - اردیبهشت

— نمایشگاه آثار گرافیکهای ایران تحت عنوان "گرافیک امروز ایران"

اردیبهشت

— نمایشگاه کاریکاتورهای اردشیر محصل با مقدمه‌ای از احمد شاملو

اردیبهشت - خرداد

— نمایشگاه آثار نقاشان جوان :

بهرام روحانی ، علی نظریان ، نیکزاد نجومی ، ناصر درخشانی ، گارنیک درهاکوپیان

شروع همکاری بهرام روحانی ، ناصر درخشانی ، گارنیک درهاکوپیان با نگارخانه

خرداد

— نمایشگاه آثار نقاشی : روئین پاکباز ، محمد رضا جودت ، پروانه اعتمادی

آذر

— نمایشگاه آفیش

دی

— نمایشگاه روپرودوکسیون نقاشی قدیم ایران (مینیاتور)

اسفند

— نمایشگاه آثار نقاشی ناصر درخشانی ، گارنیک درهاکوپیان ، بهرام روحانی

پوستر نمایشگاه گروهی آثار گردانندگان نگارخانه

سازمان گرافیک

از ۱۴ خرداد ۴۸ در تالار قندریز: خیابان شاهرضا، روبروی دانشگاه

۲۵۲۷ شاهنشاهی

اردیبهشت

— آثار نقاشی (طبیعت بی جان) پروانه اعتمادی

خرداد

— نمایشگاه آثار نقاشی روئین پاکباز، محمد رضا جودت

مهر

— نمایشگاه آثار نقاشی و طراحی فرشید ملکی

— انتشار شماره ۱ "بررسی" های ماهانه به سردبیری روئین پاکباز

آبان

— نمایشگاه آفیش‌های خارجی

— انتشار شماره ۲ "بررسی"

آذر

- نمایشگاه آثار حسین موسوی خامنه‌ای
- نمایشگاه آثار نقاشی سعید شهلایپور
- آغاز همکاری سعید شهلایپور با نگارخانه
- انتشار شماره ۳ "بررسی"

دی

- نمایشگاه آثار گرافیک‌های ایرانی
- انتشار شماره ۴ "بررسی"

بهمن

- نمایشگاه آثار روئین پاکباز
- انتشار شماره ۵ "بررسی"
- نمایشگاه آثار محمد رضا جودت

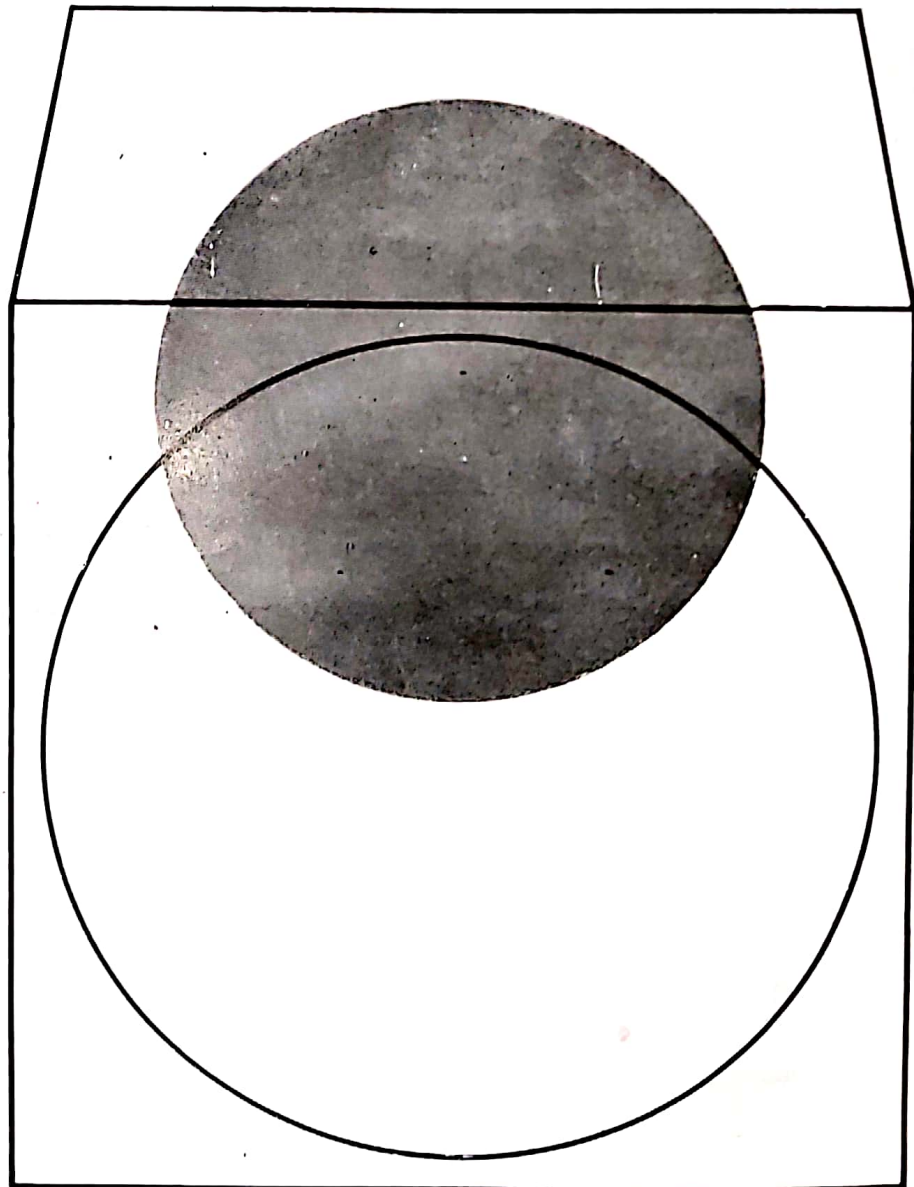
اسفند

- نمایشگاه آثار رضا رحیم‌زاده، علیرضا منوری
- نمایشگاه آثار ابراهیم مقبلی

نمایشگاه نقاشی و مجسمه های

روئین پاکباز

در قباله قد ریز از ۲۲ آذر ۴۹ - ۴/۵ تا ۸ بعد از ظهر
خیابان شاهرضا - خیابان دانشگاه - شماره ی ۲۰
□

پوستر نمایشگاه از نقاشی ها و مجسمه های آ بستره روئین پاکباز

۲۵۲۸ شاهنشاهی

فروردین

— انتشار شماره ۶-۷ "بررسی"

اردیبهشت

— تشکیل گروه هنری تالار

— نمایشگاه آثار گروه نقاشان تالار :

پروانه اعتمادی ، روئین پاکباز ، محمد رضا جودت ، ناصر درخشانی ، گارنیک

درهاکوپیان ، سعید شهلایور ، بهرام روحانی ، فرشید ملکی ، حسن واحدی

— انتشار شماره ۸ "بررسی"

— نمایشگاه آثار نقاشی شجاع الدین شهابی

خرداد

— نمایشگاه آثار جدید گروه نقاشان تالار :

پروانه اعتمادی ، روئین پاکباز ، محمد رضا جودت ، گارنیک درهاکوپیان ، سعید شهلایور

پور، بہرام روحانی

آبان

— نمایشگاه آثار نقاشی :

روئین پاکباز ، محمد رضا جودت ، گارنیک درہاکوپیان ، بہرام روحانی ، سعید شہلاپور

— انتشار شماره ۹ - ۱۰ "بررسی"

آذر

— نمایشگاه روپرودوکسیون تحت عنوان " سیرتاریخی ہنرنو "

به مناسبت انتشار کتاب : " از امپرسیونیسم تا ہنر آبسترہ "

نوشتہ — ژان لی ماری ، نوربرت لیتون . ادوارد ب — ہنینگ و ...

ترجمہ : روئین پاکباز ، اسماعیل نوری علاء ، مہدی پرتوی و ...

دی

— نمایشگاه آثار نقاشی وطراحی منوچہر صفرزادہ

— انتشار شماره ۱۱ - ۱۲ "بررسی"

بہمن

— نمایشگاه آثار نقاشی محمد رضا جودت ، گارنیک درہاکوپیان ، بہرام روحانی ، سعید

شہلاپور

— آثار نقاشی قاسم حاجی زادہ

پوستر نمایشگاه نقاشی های بهمن محمص

نمایشگاه کارهای نقاشی

ب. محمص

PAINTING EXHIBITION **B. MOHASSESS**

GALLERY IRAN

AVE. SHAHREZA NO. 198 5 to 8 P.M.
1-16 MAR.

تالار ایران ۱۰-۱۲۶-۱۰۵
شهرضا مقابل دانشگاه

۲۵۲۹ شاهنشاهی

فروردین

نمایشگاه نقاشی و مجسمه‌سازی گروه تالار : آثار روئین پاکباز ، محمد رضا جودت

شهریور

نمایشگاه روپرودوکسیون آثار :

رنوار ، دگا ، لوترک ، وان گوگ ، گوگن ، روسو ، ولامینگ ، دوفی ، مودیلیانی ، بوفه

براک ، پیکاسو ، سولاژ ، دوستائل

تیر

— تغییر مکان نگارخانه از مقابل دانشگاه به محل فعلی :

خیابان شاهرضا — خیابان دانشگاه (بیستمتری دوم) شماره ۲۰

مهر

— نمایشگاه آثار گرافیک مرتضی ممیز

آذر

- نمایشگاه مارک‌ها و مجسمه‌های آفریقائی
- نمایشگاه نقاشی‌ها و مجسمه‌های روئین پاکباز
- انتشار دفتر اول " فصلی در هنر " به سردبیری روئین پاکباز

دی

- نمایشگاه آثار نقاشی عباس بیانی

بهمن

- نمایشگاه آثار نقاشی جمال بخش پور
- نمایشگاه آثار نقاشی منوچهر صفرزاده

اسفند

- نمایشگاه آثار هنر جوان مدرسه هنرهای زیبای مونیخ
- انتشار دفتر دوم " فصلی در هنر "

یوسر نمایشگاه نمونه‌ای از گرافیک دوره قاجاریه (تصاویر کتاب مذهبی حمله حیدری که
به نام اتحاد بزرگتر ارائه شده بود)

گرافیک دوره قاجاریه
تصاویر کتاب حمله حیدری
تالار ایران ○ شاهرضا مقابل دانشگاه - ۱۹۸۰
۲۰-۸ خرداد ۸۰-۵ بعد از ظهر

EXPOSITION DES OEUV-
RES GRAPHIQUES KADJAR
GALERIE IRAN. CHAHREZA ۱۳۸۰

۲۵۳۰ شاهنشاهی

فروردین

— نمایشگاه آثار قاسم حاجی زاده

اردیبهشت

— نمایشگاه آفیش‌های خارجی

خرداد

— انتشار دفتر سوم "فصلی در هنر"

مهر

— انتشار دفتر چهارم "فصلی در هنر"

آذر

— نمایشگاه نقاشی‌های مینا وثوقی

دی

— نمایشگاه آثار طراحی و حکاکی های پرویز وقارفرحناک

— نمایشگاه آثار عکاسی بهمن جلالی

بهمن

← — نمایشگاه آثار نقاشی حسین موسوی خامنه‌ای

— نمایشگاه آثار نقاشی جلال شباهنگی

اسفند

← — نمایشگاه آثار نقاشی زهره کاظمی
عماد موسوی خامنه‌ای

۲۵۳۱ شاهنشاهی

فروردین

— نمایشگاه چاپ های چوبی تبت

اردیبهشت

— نمایشگاه آثار نقاشی زاله پورهنگ

— نمایشگاه بروشورها و آفیش های تئاترهای ایران با همکاری سازمان نمایشی و پژوهشی

آریان

خرداد

— نمایشگاه سری گرافی های نقاشان "مکتب پاریس"

— نمایشگاه کاریکاتورهای شریفی ، مشیری

مهر

— انتشار کتاب بررسی هنری واجتماعی نهضت امپرسیونیسم تالیف و روئین پاکباز

— چاپ دوم کتاب از امپرسیونیسم تاهنرآبستره

— نظری به آثار و افکار وازارلی

نمایشگاه روپرودوکسیون آثار وازارلی

آبان

— نمایشگاه طراحی و نقاشی شهاب موسوی زاده

— نمایشگاه عکسهای ابراهیم هاشمی

آذر

— نمایشگاه کاریکاتورهای کامبیز درم بخش

— نمایشگاه پوسترهای سینمایی ایران

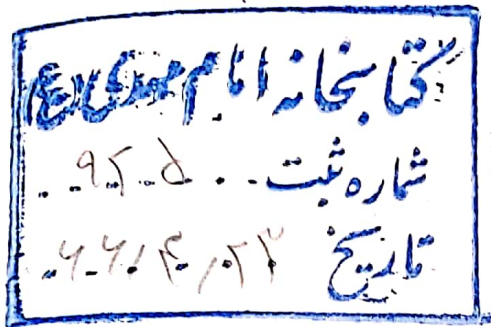
دی

— نمایشگاه کاریکاتورهای مصطفی رضانی

بهمن

— نمایشگاه پوسترهای ایرانی و خارجی

— نمایشگاه آثار نقاشی رامونا داربین

نمایشگاه نقاشی

منوچهر صفرزاده

در تالار قندریز از ۲۰ بهمن ۴۹

خیابان شاهرضا - خیابان دانشگاه - شماره ۲۰

M. SAFARZADEH

9 FEV. 71

GHANDRIZ GALLERY:

NO. 20, DANESHGAH AVE., SHAHREZA AVE.

پوستر نمایشگاه نقاشیهای اکسپرسیونیستی منوچهر صفرزاده

۲۵۳۲ شاهنشاهی

فروردین - اردیبهشت

- نمایشگاه عکس‌های مریم زندی

اردیبهشت

- نمایشگاه آثار طراحی رحیم نازفر

- نمایشگاه نقاشی‌های فرشید ملکی

خرداد

- نمایشگاه آثار نقاشی علی اکبر ابراهیمی نژاد

- نمایشگاه طراحی‌های رضا درخشانی

- نمایشگاه طرح‌های منوچهر صفرزاده

آبان

- نمایشگاه آثار طراحی و نقاشی شمیلا امیر ابراهیمی

- نمایشگاه آثار نقاشی ، پیکر سازی ، طراحی
به مناسبت جشن فرهنگ و هنر در تبریز در محل هنرستان هنرهای زیبا
از آثار: منصور قندریز ، سعید شهلایور ، منوچهر صفرزاده ، فرشید ملکی ، قاسم حاجی-
زاده ، اسماعیل زرگام ، عربعلی شروه ، ایوب امدادیان ، نصرت الله مسلمیان

آذر

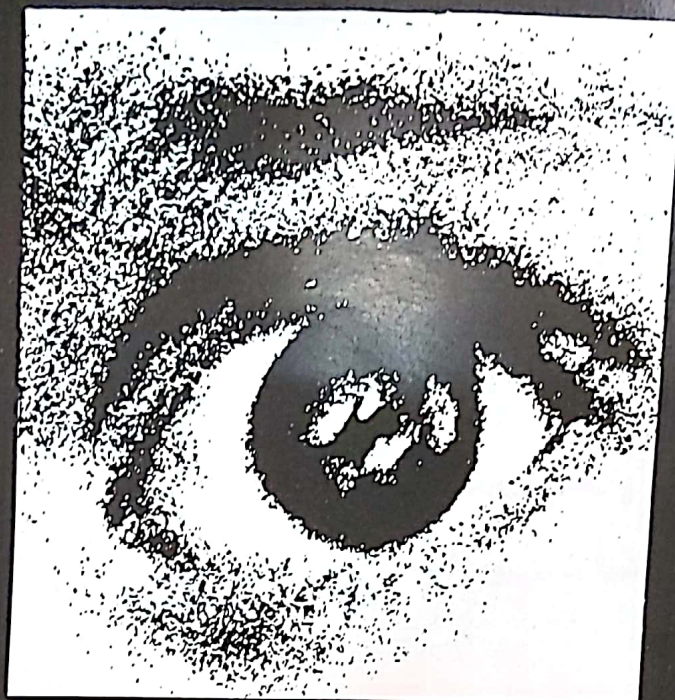
- نمایشگاه پوسترهای لهستان (در دو نمایشگاه پیوسته) به اهتمام مرتضی ممیز
- نمایشگاه عکسهای احمد علیزاده نوحی

دی

- کاریکا تورهای مصطفی رمضانی

بهمن

- اولین نمایشگاه گروهی نقاشی با همکاری کمیته ملی هنرهای تجسمی وابسته به یونسکو
- آثار طراحی منصور فرهپور

نمایشگاهی از عکسهای بهمن جلالی

از ۱۸ دی ۵۰ در تالار قندریز
خیابان شاهرضا - خیابان دانشگاه شماره ۲۰

PHOTO EXHIBITION
B. DJALALI

8 JAN. 72 GHANDRIZ GALLERY:
NO. 20, DANESHGAH AVE.
SHAHREZA AVE.

پوستر نمایشگاه عکسهای بهمن جلالی

۲۵۳۳ شاهنشاهی

اردیبهشت

— آثار طراحی و نقاشی محمد فاسونکی

— آثار نقاشی شهاب موسوی زاده

آبان

— صدمین نمایشگاه تالار ایران (به مناسبت جشن فرهنگ و هنر)

با همکاری اداره کل آفرینش هنری و ادبی وزارت فرهنگ و هنر در نگارخانه تخت جمشید

که توسط جناب آقای مهرداد پهلبد و جناب آقای جمشید آموزگار افتتاح گردید .

در این نمایشگاه هنرمندان ذیل در زمینه های نقاشی ، مجسمه سازی ، پوستر ، طراحی ،

کاریکاتور ، مینیاتور و عکاسی شرکت کرده بودند :

شادروان منصور قندریز ، معصومه سیحون ، سهراب سپهری ، غلامحسین نامی ، سعید

عربشاهی ، سیراک ملکونیان ، ایران درودی ، سودابه گنجهای ، تامیلا شاهین فر ، رامیز

شهوq ، کامبیز قدسی ، قاسم حاجی زاده ، طلیمه کامران ، پرویز کلانتری ، محمد احصائی ،

محمد ابراهیم جعفری ، علی اصغر معصومی ، مارکو گریگوریان ، فرامرز پیل آرام ، پروانه

اعتمادی ، جواد حمیدی ، عبدالکریم روحانی ، شهلا اربابی ، علی آذرگین ، گارنیک درهاکوپیان ، حبیب آیت الهی ، منصوره حسینی ، علیرضا اسپهبد ، رحیم ناژفر ، محمد علی ترقی - جاہ ، فرشید ملکی ، رامونا داربین ، نصراله افجهای ، منوچهر صفرزاده ، سیروس مالک ، محمد - رضا جودت ، عربعلی شروه ، میر عبدالرضا دریابیگی ، علی اصغر محتاج ، ویولت متحده ، ابراهیم مقبلی ، فرشته غازی راد ، خلیل توللی ، ژاله پورهنک ، سرکیس زاکاریانس (واسپور) ، مهدی انوشفر ، کورش شیشه‌گران ، ناصر درخشانی ، روئین پاکباز ، علی اکبر صفائی‌ان ، مینا وثوقی ، حسین رسائل ، مهدی حسینی ، علیرضا منوری ، جمال بخش‌پور ، رحیم روحانی ، علی اکبر ابراهیمی نژاد ، اردشیر تاکستانی ، عباس جلالی ، سوسن آبادی ، رضا فضایی ، کاظم رضوانیان ، اصغر محمدی ، مهین نورماه ، منصوری برکشلو ، پاینده شاهنده ، عباس حجت - پناه ، کامبیز درم بخش ، مصطفی رضانی ، قباد شیوا ، فوزی تهرانی ، مرتضی ممیز ، علی خسروی ، هادی شفائیه ، ابراهیم هاشمی ، احمد عالی ، مریم زندی ، بهمن جلالی ، احمد علیزاده نوحی ، رضا بانگیز .

— آغاز همکاری نگارخانه ایران بانکارخانه سیحون

آذر - بهمن

— شرکت تالار ایران در نخستین نمایشگاه هنری بین‌المللی تهران با تفاق گالری سیحون

هنرمندان شرکت‌کننده در بخش مربوط به دوگالری عبارت بودند از:

علی آذرگین ، شهلا اربابی ، علیرضا اسپهبد ، پروانه اعتمادی ، نصراله افجهای ، داودامدادیان ، جمال بخش پور ، تاها بهبهانی ، روئین پاکباز ، محمد رضا جودت ، قاسم حاجی‌زاده ، عباس حجت‌پناه ، واحد خاکدان ، گارنیک درهاکوپیان ، کاظم رضوانیان ، بهرام رضانی ، کریم روحانی ، معصومه سیحون ، سودابه شرفشاهی ، بهجت صدر ، علی اکبر صفائی‌ان ، بهرام عالیوندی ، منصور قندریز ، پرویز کلانتری ، رضا مافی ، ویولت متحده ،

پوستر نمایشگاهی از آثار چایی ویکتور وازارلی و برخی از نوشته‌های او

VASARELY

HIS THOUGHT & WORKS

GHANDRIZ GALLERY: NO. 20, DANESHGAH AVE.
SHAHREZA AVE.

OCT. 18, 1972

نظری به افکار و آثار وازارلی

تالار قندریز: شاهرضا - خیابان دانشگاه - شماره ۲۰-۲۶ مهر ۵۱

حسین محجوبی ، علی اصغر معصومی ، رحیم ناژفر ، مهین نورماه .

دی

– کاریکاتورهای مصطفی رضانی

– آثار عکاسی مریم زندی

– نمایشگاه گروهی عکاسی آثار :

عباس یوسف پور – نادر مهربان – مسعود بی نیاز – روبرت صافیان – کلانتری

بهمن

– نمایشگاه آثار نقاشی نگارگر منصور حسینی

۲۵۳۴ شاهنشاهی

اردیبهشت

— نمایشگاه گروهی نقاشی

علیرضا اسپهبد ، پروانه اعتمادی ، روئین پاکباز ، مهدی حسینی ، واحد خاکدان ،
علی اکبر صفائیان ، بهرام عالیوندی ، گارنیک درهاکوپیان
— نمایشگاه عکسهای بهروز قاسمی

خرداد

— نمایشگاه آثار نقاشی محمود صنعتی

مهر

— بکاربردن عنوان "نگارخانه" بجای "تالار"

— نمایشگاه گروهی نقاشی و مجسمه‌سازی

آثار پروانه اعتمادی ، جمال بخش‌پور ، سعید شهلایور
رسمیت یافتن نگارخانه ایران (قندریز) از طرف شورای عالی فرهنگ و هنر

آبان

— نمایشگاه نقاشی عباسعلی سارنج

— نمایشگاه سیمائی از هنر معاصر به اهتمام نگارخانه سیحون و همکاری نگارخانه ایران

در محل نمایشگاههای وزارت کار و امور اجتماعی (جاده پهلوی جنب هتل هیلتون)

هنرمندان ذیل در نمایشگاه شرکت نموده بودند:

علیرضا اسپهد ، پروانه اعتمادی ، نصرالله افجهای ، ایوب امدادیان ، داود امدادیان ،
یعقوب امدادیان ، جمال بخشپور ، روئین پاکباز ، محمد رضا جودت ، شاهرخ حبیبی ،
عباس حجت پناه ، واحد خاکدان ، کاظم رضوانیان ، کریم روحانی ، گارنیک درهاکوبیان ،
سهراب سپهری ، معصومه سیحون ، علی اکبر صفائیان ، بهرام عالیوندی ، پرویز کلانتری ،
رضا مافی ، حسین محجوبی ، علی اصغر معصومی ، رحیم ناژفر ، سرکیس زاکاریانس (واسپور)

— انتشار کاتالوگی از آثار و بیوگرافی هنرمندان نامبرده

— نمایشگاه آثار سرامیک محمد مهدی انوشفر

آذر

— نمایشگاه آثار عکاسی هادی هراجی

دی

— نمایشگاه نقاشی های واحد خاکدان

— نمایشگاه آثار نقاشی ، حکاکی و طراحی هانیبال الخاص

بهمن

— نمایشگاه آثار عکاسی همایون پایور

اسفند

— نمایشگاه آثار نقاشی منوچهر صفرزاده

— نمایشگاه آثار سرامیک الینامیو، عزیز فیضیان، عربعلی شروه، مهدی انوشفر

آثار هنرمندان معاصر در صدمین نمایشگاه تالار قندریز
مفتمین جشن فرهنگ و هنر آبان ۵۳
خیابان تخت جمشید ساختمان شماره ۳ فرهنگ و هنر

**THE WORKS OF IRANIAN
CONTEMPORARY
ARTISTS AT THE
100th EXHIBITION OF "GANDRIZ GALLERY"**

MINISTRY OF CULTURE & ARTS Bldg. N93
TAKHTE JAMSHID Av. TEHRAN Nov. 1974

۲۵۳۵ شاه‌شاهی

فروردین - اردیبهشت

- نمایشگاه آثار تکتیری کورش شیشه‌گران

- چاپ دوم کتاب " معماری شما و من - زیگفرد گیدیون " ترجمه اکبر میرمطهر

با سرمایه انتشارات رز

اردیبهشت

- نمایشگاه عکاسی - از آثار سیزده تن از دانشجویان رشته معماری دانشگاه ملی به

اهتمام مهندس شیرزاد

- چاپ دوم کتاب " بررسی هنری و اجتماعی امپرسیونیسم " تالیف روئین پاکباز

خرداد

- نمایشگاه کاریکاتورهای مصطفی‌رمضانی